

Kế Hoạch Cua Gái Cho Thằng Bạn Thân

Contents

Kế Hoạch Cua Gái Cho Thằng Bạn Thân	1
1. Chương 1: Tôi Gặp Bon	2
2. Chương 2: Cậu Ấy Khác Tôi	4
3. Chương 3: Bon Biết Yêu?	6
4. Chương 4: Bon Là Bạn Thân	7
5. Chương 5: Rung Động	9
6. Chương 6 Bon Là Tuấn	11
7. Chương 7: Cậu Ấy	12
8. Chương 8: Tách Biệt	14
9. Chương 9: Thú Nhận	15
10. Chương 10: Rơi	17
11. Chương 11: Bất Ổn (1)	19
12. Chương 12: Bất Ổn (2)	21
13. Chương 13: Bất Ổn (3)	24
14. Chương 14	28
15. Chương 15: Như Bên Tôi	29
16. Chương 16: Mít	32
17. Chương 17: Héo Mòn	33
18. Chương 18: Bước Thứ Bảy	35
19. Chương 19: Tự Sát Không Thành	36
20. Chương 20: Trừng Phạt	39
21. Chương 21: Khởi Đầu (chương Cuối)	44

Kế Hoạch Cua Gái Cho Thằng Bạn Thân

Giới thiệu

Không có cô tiểu thư hay cậu ấm nào, chỉ có mấy cô cậu học sinh bình thường và những câu chuyện

1. Chương 1: Tôi Gặp Bon

Cũng chẳng biết từ bao giờ mà hai người chúng tôi trở nên ít nói chuyện cùng nhau. Có lẽ cũng bắt đầu từ lúc bước vào cấp 2, khi mà môi trường và những đặc điểm giữa hai giới quá khác nhau. Dù sao tôi và cậu ấy cũng là bạn thuở nhỏ, là hai đứa từng chơi chung với nhau bất chấp việc không học chung trường, kể cả hai nhà có cách nhau hai con phố. Tôi cũng không nhớ rõ vì sao mà hai đứa lại biết nhau, hay vì sao mà cả hai lại trở nên thân đến thế.

Nếu không có cậu ấy, có lẽ tuổi thơ của tôi đã chẳng tuyệt vời đến vậy, thế nên những ký ức ấy tôi trân trọng vô cùng.

- “Hiếm khi thấy Phương ngồi ngẩn ngơ như thế, đang nghĩ gì đấy?”

- “Ha ha, có nghĩ gì đâu nào, chỉ hơi buồn ngủ thôi.” – Tôi tháo kính lau bụi, nếu cái Như mà không kêu chắc tôi sẽ ngủ quên thật mất.

Nó thả bịch đồ trên bàn tôi rồi quay lưng đi, không quên nhắc: - “Thay đồ đi, tới giờ tập rồi, mày mà không ra đúng giờ thì hít đất đấy.”

- “Yên tâm, không có chuyện trễ đâu.”

Thời tiết này mà bắt mặc bộ võ phục thì thật đúng là khó chịu, cái nóng của mùa hè vẫn chưa đi qua mặc dù bây giờ đã là đầu tháng 10. Tôi chỉ còn biết vừa nghe giảng vừa phe phẩy áo trong. Đúng là nóng bức khó chịu quá mà.

- “Tất cả bắt đầu khởi động!”

Đội Judo của chúng tôi có đúng 10 người, gồm 6 nam và 4 nữ, do đội cũng chỉ mới thành lập nên trình độ còn yếu kém, thành viên cũng ít mà cũng chẳng có thành tựu gì đáng để nhớ.

- “Nhìn kìa nhìn kìa! Đẹp trai dữ đội luôn!” – con Nhi tự nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ rồi nhún nhảy lung tung.

- “Chà, công nhận đẹp trai thiệt.” – cái Như cũng chẹp miệng bình luận.

- “Người cũng như tên, Anh Tuấn đúng là anh tuấn thiệt mà.”

Nghe hai đứa nó khen mà tôi cũng tò mò, tôi vội chạy ra bên cửa sổ, đưa mắt nhìn lên. Hình như là người của đội bóng rổ, trông cao to ghê. Có lẽ họ đang tập thể lực, người nhể nhại mồ hôi thế kia chắc vừa mới chạy vài vòng quanh sân trường xong.

Chàng trai tên Tuấn một tay cầm bình nước, tay cầm lại đang bấm điện thoại, mồ hôi cứ thế mà chảy dài trên gương mặt cậu ấy. Không hiểu sao tôi cảm thấy quen lắm, cái gương mặt với đôi mắt đó nữa, trông rất là giống...

- “Này này, bộ đội mình thiếu con trai hay sao mà mấy cô phải đi ngắm trai ngoài “làng” vậy?”

Con Nhi khoanh tay làm điệu bộ hống hách.

- “Con trai mấy người ra nhìn mà học tập. Tui nói thiệt là tui vào đội có ý định kiếm trai, mà xem ra lỗ to rồi.”

Thằng Hải nghe xong, nó chẳng ngại ngần mà giơ ngón giữa lên:

- “Xem lại cái thân mình đi, đã là vịt bầu rồi mà còn học đòi làm thiên nga.”

Hai cái đứa này hôm ít thì cãi nhau mà nhiều thì đánh nhau, riết rồi cũng chẳng ai ngăn bọn nó nữa.

- “Toàn đội hít đất 15 cái cho tôi!”

Chắc! Nhiều chuyện một hồi bị chị Hạnh phát hiện rồi, chị ấy là đội trưởng, bình thường thì vui vẻ, cơ mà đã nghiêm lên thì chỉ có chết với bà chị này thôi.

Cả nam cả nữ đồng loạt lao xuống sàn tập hít lấy hít để, sức con gái rõ là yếu hơn con trai, nhưng dù có chậm hơn đi nữa thì 15 cái đối với tôi cũng không thành vấn đề.

- “Xin lỗi, có thể cho bọn mình mượn khoảng trống này với vài ba chiếc ghế được không?”

Tiếng gọi ấy đến từ một cậu con trai, cậu ta là thành viên của đội bóng rổ, mặt mũi nhìn sáng lạn lại lễ phép.

Chị Hạnh đội trưởng hơi nhíu mày rồi khoanh tay suy nghĩ một lúc.

- “Phòng tập của bọn tôi vừa rồi được sửa lại, nhưng sàn chưa khô, chúng tôi chỉ làm những bài tập giãn cơ khởi động thôi.”

Rồi chị ấy khẽ gật đầu:

- “Được, nhưng cảm phiền các cậu sắp xếp lại bàn ghế sau khi xong.”

- “Ok! Cảm ơn nhiều nhé.”

Sau đó một loạt các cậu trai cao ráo bước vào, họ hơi mỉm cười cúi chào lịch sự. Mà chúng tôi lúc này đang nằm bẹp trên sàn khởi động với tư thế mông chống lên trời trông khá buồn cười.

- “Anh Tuấn kìa, đẹp trai qua trời quá đấy luôn!”

- “Công nhận, cơ mà nhìn vừa thôi không gây cổ bây giờ. Mà nhìn vậy hoài không sợ người ta kì thị hả Nhi?”

- “Ôi dào, tui chai mặt rồi, trai đẹp là phải ngắm chứ, không ngắm là phí của đời.”

Tôi chỉ biết thở dài, hai người cứ tám chuyện thế này kiểu nào cũng bị đội trưởng bắt cho mà xem. Khi không có kính thì tầm nhìn của tôi khá kém, trông thì chỉ thấy mấy khuôn mặt mờ mờ chẳng rõ đẹp đẽ ra sao.

Khi luyện tập, tôi thường tập với cái Như, tuy nó thấp hơn tôi nhưng hai đứa chúng tôi đều là con gái, và thi thoảng cũng có tập với người khác.

Bài tập khởi động thì là đơn giản, chỉ là thực hiện các đòn ném cơ bản, nâng cao hơn như phối hợp mới khó, nhưng đem mấy cái động tác cơ bản đó ra dọa người chắc cũng đủ rồi.

Hôm nay chắc là do có người ngoài đội trong phòng tập đến nên mấy cậu con trai thi nhau đập thật mạnh, sử dụng những kĩ thuật thật khó, cốt cũng để cho bên kia biết đội Judo ngẫu thế nào. Chắc, mà người ta có quan tâm đâu cơ chứ.

- “Nè nè, bà cho tui thử kiểu ném mới lên người bà nha.”

Thằng Hoàng trông vậy mà cũng thích thể hiện ghê, tui cũng chỉ biết cười gượng rồi gật đầu thôi. Kể lúc bị ném xuống cũng nhói nhói thật.

- “Hoàng! Không được!”

Tiếng của chị Hạnh là thứ duy nhất tôi nghe được trước khi tiếp đất. Nội tạng trong người tôi cứ như muốn nhảy xổ ra ngoài, cảm giác hàng chục mũi kim đâm lên ở lưng và nhức. Mà sao tự dưng đau đầu quá, đừng bảo là tôi vừa tiếp đất bằng đầu nha.

Như phản xạ tự nhiên, tôi gấp người đưa hai tay lên ôm đầu. Toàn phòng tập đột nhiên im lặng nên chắc tiếng tôi tiếp đất vừa rồi phải to lắm. Tôi nghe được loáng thoáng thấy có tiếng hỏi thăm, mà những lúc thế này thì cổ họng bị nghẹn đảm chẳng nói gì được, tôi chỉ biết đưa tay ra giơ ngón cái lên báo hiệu rằng tôi ổn.

Thằng Hoàng và chị Hạnh đỡ tôi ra khỏi sàn rồi để tôi ngồi xuống, sau khi hỏi thăm xem tôi có thấy đau nhức ở chỗ nào không, sau đó mọi người quay lại tập tiếp.

Tôi ngồi bần thần ở ghế nhựa, chờ cho cơn nhức đầu giảm bớt.

- “Bạn gì ơi, bạn có ổn không?”

Tôi quay sang thì thấy một cậu nam bên đội bóng rổ, nhưng do không đeo kính nên tôi cũng chẳng rõ là ai.

- “Mình chẳng sao đâu, chuyện này thì hầu như ngày nào cũng xảy ra ấy mà.”

- “Hầy, nguy hiểm phết nhỉ? Mà bạn nam hồi nãy mạnh tay ghê.”

- “Không không, vừa rồi là lỗi của mình đấy, tiếp đất ngu thì chịu chứ biết sao giờ.”

Bạn nam này kể cũng tốt, đứng lại nói chuyện với tôi hẳn một lúc lâu rồi mới quay lại tập. Ai trong đội bóng rổ cũng dễ mến thế này thì chẳng trách mọi người đều quý mến.

2. Chương 2: Cậu Ấy Khác Tôi

Mẹ tôi kể chuyện mà mấy bà hàng xóm đang truyền tai nhau rằng ăn thịt vịt giảm cân, vừa nấu ăn, tôi lúc này cũng chỉ biết đứng rửa chén gọt gù rồi ngập vài cái.

- “Mà này, con còn nhớ cái thằng bé mà hay xưa con hay chơi cùng không?”

- “Ai vậy ạ? Hồi xưa con chơi với nhiều người lắm.”

- “Cái thằng mà con thân nhất ấy, ngày xưa chẳng phải hai đứa cứ suốt ngày chạy ra bãi cát chơi tới chiều tối còn gì. Cái thằng gì mà bé bé xinh xinh ấy ...”

- “À, Bon ấy ạ? Hồi xưa con chơi thân với nó nhất.”

Xong phần việc của mình, trong lúc tính kế chuồn tôi giả vờ lấy khăn lau tay.

- “Ồ, hồi đó hai đứa đang chơi thân với nhau thì nhà nó lại phải chuyển đi, giờ về lại nhà cũ rồi đó.”

Chuyển đi á? Tôi không rõ chuyện đó, vì hồi lớp 7 lớp 6 là hai đứa cũng bớt thân nhau rồi, sau này chỉ có vài câu chào hỏi thôi. Vì không học chung trường nên tôi cũng chẳng biết là Bon chuyển nhà, thảo nào nó mất dạng luôn.

- “Vậy ạ?”

- “Tí nữa con mang rổ bánh này sang cho nhà người ta nha, coi như quà chào mừng, ngày xưa hai nhà cũng thân với nhau mà.”

Khoan từ từ đã, hình như tôi đã nhớ tại sao hồi nhỏ lúc nào tôi cũng đi từ sáng tới chiều rồi mới về rồi.

- “Mẹ ơi, nhà thằng Bon cách đây hai phố cơ mà.”

Thằng đó nhất như cây ấy, rủ đi chơi thì sợ, bảo ngoài đường đông người không dám ra. Rốt cuộc lần nào tôi cũng phải đi bộ hẳn hai khu phố để dẫn nó đi. Nghĩ mà công nhận hồi xưa mình siêng thật.

- “Gớm, ngày xưa con chẳng đi suốt còn gì, giờ lớn rồi cứ xe buýt mà tới, nhắm mắt hà hơi phát là đến ngay.”

Thôi thôi, chẳng bàn cãi nữa, ông anh của tôi sắp về, đi bây giờ chắc sẽ có cơ thoát được vụ quét nhà, để ổng lo. Nghĩ thế tôi lấy giấy kiếng bọc bánh lại rồi lon ton mặc áo khoác vào.

- “Vậy thôi con đi.”

- “Ừ, về sớm mẹ phần cho mấy cái bánh.”

- “Dạ”

Tôi bắt chuyện gần nhất rồi lại ngồi ngẫm nghĩ về chuyện xưa. Tuy gặp lại Bon thì cũng chẳng biết nên nói gì, vốn hai đứa đều đã lớn, chuyện về sau cũng không thân nhau nữa, cơ mà được gặp lại nó trong lòng cũng thấy háo hức phần nào.

Xem nào, theo trí nhớ của tôi thì cái nhà đó có màu nâu nâu trông cổ cổ, khá là đẹp. Trời đã tối hẳn, xem ra khó mà phân biệt được màu, tôi đành lấy tờ giấy địa chỉ ra xem.

- “Đây rồi, đúng là đẹp ghê.”

Một tay chỉnh trang tóc tai, tay kia cầm tờ giấy nhòm lần cuối để xác định là mình không đến nhầm nhà, tôi vươn tay bấm chuông.

Cạch!

Một người phụ nữ trung niên mặc chiếc áo khoác xám mở cửa, tôi cười rất tươi:

- “Chào bác ạ, cháu là Hà Phương, tên ở nhà là Mít, mẹ cháu hồi xưa có hay đi chợ cùng bác ấy, bác còn nhớ cháu không ạ?”

Bác gái cười rất tươi rồi bất chợt nắm lấy cánh tay tôi.

- “Nhớ chứ, cái Mít năm nào mà đã lớn thành một thiếu nữ xinh đẹp thế này rồi, lại gần đây cho bác ngắm phát nào.”

- “ạ, cảm ơn bác.”

Hai bác cháu chào hỏi nhau, rồi bác rủ tôi vào nhà. Tôi muốn nói rằng mình chỉ đến đưa bánh thôi, nhưng thấy bác ấy nhiệt tình như thế thì ngồi chơi vài phút chắc cũng không sao.

- “Về đây bác thấy thích lắm, bác sinh ra ở đây mà. Sống ở thành phố A cũng vui, nhưng chẳng vui bằng quê nhà mình cháu ạ.”

- “A ha ha, bác nói chuẩn rồi ạ.”

- “À mà cháu cao ghê nhỉ.”

- “A ha ha, vâng ạ...”

Tôi đúng là so với các bạn nữ cùng tuổi thì đúng là có hơi cao thật. Tôi cao những 1m7, viện cớ này mà tôi cũng chẳng bao giờ mang giày cao gót. Khổ nỗi xương tôi lại to, dáng người trông hơi thô nên hồi nhỏ nhìn cứ như khủng long, bây giờ giảm cân nên đỡ rồi, trông chắc cũng giống khủng long con là cùng.

Thôi được rồi, tôi thừa nhận, tôi không mảnh mai như nhiều cô gái khác. Nói thẳng là hơi to, hơi béo, hơi đồ.

- “Ồ quên, để bác gọi thằng Bon xuống chơi với con.”

- “ạ thôi bác, thôi...”

- “Bon xuống nhà đi con ơi! Có bạn Mít hồi xưa hay chơi với con đến thăm này.”

“Thôi... bác cứ gọi tiếp đi ạ...” Tiếng bác ấy to quá làm tôi giật hết cả mình, chẳng dám hé môi nữa.

Chưa đầy 15 giây sau, tôi nghe tiếng chân bước vội trên bậc cầu thang.

Chà! Bon bây giờ có khác, trông cao ráo sáng sủa dễ sợ. Mà sao thấy quen quen, trông giống cái bạn Tuấn Tuấn gì đó ở trường ghê.

- “Mít hả? Minh đây... ủa, bạn Phương đội Judo đây mà!”

- “..., Bon đó hả? Là Bon thật luôn đấy hả?”

- “Bon đây mà, mà Mít là Phương phải không?”

- “Vậy Bon là Tuấn đó hả?”

Chắc, sao tự dung rồi rắm vậy nè, tôi phải nghĩ cách thông suốt tình hình thôi.

- “Tui với Bon bây giờ học cùng trường đúng không?”

- “À, có lẽ... đúng rồi đó.”

Nhiều đó thôi cũng đủ để trả lời cho mọi câu hỏi rồi. Mà cũng tình cờ ghê, Bon mới chuyển về rồi lại học cùng trường, tôi chợt cũng cảm thấy vui, bạn cũ lâu ngày không gặp mà.

Tôi chào bác gái, hẹn gặp Bon ở trường rồi bắt chuyến xe buýt về nhà. Hôm nay gặp Bon, tóc tai tôi lại chải không gọn gàng, ắc mặc đơn giản và thêm vài ba cục mụn mới mọc trên mặt nữa, người ta thì đẹp trai nam tính trưởng thành rồi, tự dưng thấy xấu hổ ghê.

Trước khi đi ngủ, tôi quyết định đắp thêm mặt nạ thay vì chỉ rửa bằng sữa, tóc tai cũng chải chuốt kĩ hơn. Chẳng hiểu sao so sánh với Bon, tôi cảm thấy bản thân mình thật xấu xí.

3. Chương 3: Bon Biết Yêu?

Dáng người nhỏ nhắn, so với tôi thấp hơn 1 cái đầu, người thanh mảnh mà cười tươi, trông dễ thương cực kì luôn. Tôi cứ ngẩn người chống tay nhìn Hạ, trông bạn ấy loay hoay với mấy tờ giấy mà vừa buồn cười, vừa cảm thấy đáng yêu.

- “Phương nè, mày thích con gái đúng không?”

Chặc!

- “Tự dưng nói nhảm gì vậy ba?”

Như nó lắc đầu, lấy giấy lau miệng rồi mới trả lời: - “Mày nhìn con Hạ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta tới nơi ấy.”

- “Không có đâu, thấy dễ thương thì nhìn thôi, tao yêu cái đẹp mà.”

- “Đừng lo, đáng mày mặc đồ nam lên trông cũng ok lắm, khéo cười phát các em đổ rạp.”

Tôi bật cười:

- “Nhảm vừa thôi ba, mà nếu tao có thích con gái, thì đứa tao thích chắc chắn sẽ là mày.”

Mặt cái Như trông đơ hẩn ra, tôi cười trừ rồi kéo ghế đứng dậy.

- “Thôi, tao lên phòng giáo viên đây, cô chủ nhiệm có việc cần nhờ tao.”

- “Học sinh gương mẫu có khác, giáo viên tin tưởng mày ghê.”

- “Ồ, GATO à?”

Lúc đi ra khỏi lớp, tôi tình ghé ngang giúp Hạ xếp lại mấy tờ giấy nhưng bạn ấy lại vừa làm xong. Thấy tôi có ý giúp đỡ, bạn ấy nhanh miệng cảm ơn rồi mỉm cười. Chắc chắn, người đâu vừa tốt vừa dễ thương, tôi là tôi quý bạn ấy cực.

Đại khái cô chủ nhiệm muốn nhờ tôi làm bản danh sách những bạn có nhà ở gần trường, mà thằng lớp trưởng thì bận chết dí cho cái cuộc thi nào đó sắp tới của trường rồi. Mà cái này làm cũng nhanh, đi vòng vòng hỏi mỗi người vài câu là hoàn thành.

- “Mí... Phương ơi.”

Nghe tiếng gọi, tôi quay đầu lại thì thấy một cậu trai cao to đang tiến gần.

- “Bon đây mà, có chuyện gì thế?”

- “Không không, chỉ là thấy Phương đi ngang qua thì chào thôi.”

- “Ha ha, được trai đẹp chào làm Phương cảm thấy không quen.”

- “... Trai đẹp á?”

Tôi đánh nhẹ vào cánh tay của Bon một phát, tự dưng cảm thấy muốn chọc Bon ghê.

- “Còn phải giả vờ, tui nói Bon đó, lớn rồi khác xưa ghê, đẹp trai cao ráo, làm cho tui cảm thấy tủi thân gì đâu á.”

- “Hi hi, Phương trông cũng xinh ra mà, Phương cắt tóc ngắn nhìn ngầu cực.”

Miệng thì cười trừ, nhưng khen ngầu làm tui thấy hơi chạnh lòng một tí, giá mà được khen dễ thương thì tốt.

Bon đi cùng tôi đến lớp, dọc đường hai đứa cứ nói mấy chuyện như hồi trước làm gì, học ra sao, bạn bè thế nào.

- “Mà ở trường đừng gọi là Bon được không? Gọi Tuấn đi, không có nhiều bạn biết tên ở nhà của mình là Bon nên ngại.”

- “Ôi dào, anh giai đẹp trai tên nghe cùi mía tí cũng chẳng sao đâu, tui là con gái tui biết mà.”

Bon cười còn lớn hơn cả tôi, cậu ấy đặt tay lên vai tôi rồi gật gù.

Đến trước cửa lớp, tôi chợt thấy Hạ đang vội vàng xách đồng hồ và chiếc cặp to dùng trên người. Cơ thể thì đã nhỏ bé rồi mà còn thế này, thấy mà tôi thương quá cơ. Tôi đành ngổ lời:

- “Hạ nè, đồng hồ này mang lên phòng giáo viên phải không? Để tui mang đi cho.”

Hạ nhìn tôi mắt sáng rỡ, nụ cười tươi còn để lộ cả một nướm đồng tiền trong rất duyên.

- “Thật không? Cảm ơn Phương nhiều, tui đang có việc gấp phải về nhà.”

Tôi cũng tươi cười nhận lấy, cảm thấy hơi tự hào vì hình như đã làm được việc tốt cỡ con. Hạ chào cả hai chúng tôi rồi chạy vụt đi.

Tự dưng thấy Bon yên lặng không nói gì, mà vành tai cậu ấy hơi đỏ, mặt thì cứ đơ như cây cơ.

- “Tuấn nè, tui nói cái này nếu không phải ông cũng đừng giận nha, ông thích Hạ phải không?”

Cái mặt của Tuấn chợt đỏ gấc lên như bị tạt nước sôi, cu cậu trông lúng túng, nói nhanh lại lắp bắp. Tôi chợt phì cười, Tuấn đúng là Bon của ngày xưa, cái phản ứng gì mà làm người ta thấy dễ thương ghê.

- “Thôi Tuấn về lớp đi, còn vụ của Hạ, tui hứa là sẽ nghĩ cách giúp cho.”

Tuấn đứng ngây ở đấy, còn tôi thì cứ thông dong bước vào lớp thôi.

Tối hôm đấy tôi lại đứng trước gương, mà dạo gần đây tôi soi gương hơi bị nhiều. Tôi đưa tay vân ve mấy sợi tóc, dạo trước mới cắt tóc thì đúng là ngắn thật, nhưng giờ dài ra quá vai rồi mà, chẳng lẽ trông không nữ tính hơn chút xíu nào sao?

4. Chương 4: Bon Là Bạn Thân

Sáng thứ bảy vừa mở cửa nhà ra, Bon đã đứng cười rất tươi đứng trước nhà.

- “Tui chưa kịp bấm chuông mà bà đã mở cửa rồi, đúng là tui mình có thần giao cách cảm.”

Thật ra là đang ngồi chơi game thì nghe tiếng bà bán xôi rao, đói bụng nên mặt mũi tèm nhem tóc tai bù xù chưa gì đã vội lao ra rồi.

- “Tui có mua cháo với bánh mì cho bà nè, thêm hoa quả cho bác trai bác gái nữa.”

Bon nó mời về lại khu này mà rành chỗ bán đồ ăn ghê, bánh mì của cô Hai phố này là số một cả khu luôn.

- “Vào đi, mà nhà hơi bừa bộn, thông cảm nha.”

Đôi giày bata mới toanh của Bon nhìn thích ghê, mà từ trên xuống dưới trong Bon vô cùng sành điệu. Nhìn lại chiếc áo phông với quần dài rộng thùng thình mà thấy bản thân thảm quá.

Sau khi chào hỏi gia đình xong, cu cậu lại ngồi bệt trong phòng chơi game với tôi.

- “Hả? Sao bà chơi giỏi quá vậy?”

- “Tất nhiên, tui chơi game này lâu rồi mà.”

Đã bảo rằng không thắng được tôi đâu mà cu cậu cứ cố, thế nên tôi đành nhường cho một hai ván. Thắng được tôi rồi thì Bon cũng thả cho tôi ăn bánh mì. Khiếp, sao vẫn trẻ con thế cơ chứ.

- “Tui nghe mấy thằng cùng lớp bảo bà là học sinh gương mẫu, được thầy cô tin tưởng dữ lắm. Ngầu ghê ha.”

Miệng nhồm ngoàm bánh mì, tôi còn cảm giác được miếng sốt thịt đang dính trên mép mình.

- “Tui trong bộ dạng vậy mà ông cũng khen ngầu cho được hả?”

- “Ồ, bà ngầu mà, lúc nào cũng ngầu.”

Tuần trước Bon thấy tôi tập ở đội Judo, lúc đó đang trong tư thế quật ngã thằng Hoàng. Tuy đã cố giải thích cho cu cậu hiểu rằng đây chỉ là tập luyện, mấy đứa con gái khác trong đội thừa sức làm được, thế mà chẳng hiểu sao Bon cứ khen tôi ngầu suốt.

- “Thế vụ của đẳng ấy thế nào? Đã làm quen được với Hạ chưa?”

- ...!

Biết ngay mà, đụng tới mấy chuyện thế này là cậu ta cứng họng ngay. Bon trông vậy chứ nhát gái ghê. Vậy thì tới lúc ra trường rồi cũng chẳng dám mở miệng chào người ta mất.

Tôi kéo cậu ta sát vào rồi thì thầm: - “Tui có cách này, đảm bảo là làm quen được với người ta ngay.”

Đó là vào một buổi chiều nắng đẹp, gió mang hương mùi cỏ ẩm dạo khắp hành lang. Tôi một tay cầm ly nước nguội, tay kia cầm điện thoại giả vờ như đang nhắn tin. Còn Bon thì đi từ phía đối diện, cả hai chúng tôi đều ngấm vào con mồi Ngọc Hạ ở giữa. Tôi nhìn Bon thêm lần nữa để chắc rằng cu cậu không run quá mà quên mất kịch bản.

Rồi bằng một cách thần kỳ nào đấy mà trên hành lang trống trơn, tôi đi loạng choạng như bị vấp, và thật vi diệu, cả ly nước tôi đang cầm đổ hết cả vào người Hạ.

- “Chết rồi, mình xin lỗi, nước nóng lắm, bạn đến phòng y tế ngay đi, nước nóng lắm.”

- “Không sao đâu, nước nguội mà.”

- “Không! Nước nóng đấy, chắc nóng quá nên bạn mất cảm giác rồi.”

Gương mặt của Hạ lúc này méo xệch, trông vô cùng hoang mang. Tôi vội nhân lúc này gọi Tuấn.

- “Tuấn ơi, giúp mình đỡ bạn ấy vào phòng y tế với. Mình ở đây lau khô sàn, không lỡ bạn nào đi ngang qua trượt chân té mất.”

Cứ đến lúc quan trọng là cậu ta lại cuống, tôi phải ấn Hạ vào người, thì lúc này hai người họ mới bắt đầu đi đến phòng y tế.

Còn về phần tôi, tôi cứ từ từ mà lau sàn thôi, giờ này chỉ có cán bộ lớp như Hạ ở lại chứ làm gì có ai.

“Hạ trông nhỏ nhắn dễ thương, quả đúng là khác hẳn tôi mà.”

Vài ngày sau, Tuấn đạp xe chờ tôi trước cổng trường, cậu ấy bảo rằng muốn dẫn tôi đi ăn, coi như cảm ơn. Miệng thì đã nuốt trọn đồng chân gà, nhưng tôi lại luôn mồm nói:

- “Bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện bình thường, có gì đâu mà ông cứ phải khách sáo.”

- “Chủ yếu là tui muốn dẫn bà đi ăn thôi mà, cứ ăn nhiều vào đi.”

Chắc, cứ đà này tôi lại béo ra nữa thôi.

- “Thật ra... tui mời được Hạ đi chơi rồi.”

Chu chọ, trông vậy mà cũng nhanh qua ha, đúng là tôi đã phần nào đó khinh thường Tuấn rồi. Cũng phải, đẹp trai cao ráo tốt tính thế này thì Hạ đổ là chuyện thường.

- “Sao nhanh thế? Ông tính ra đòn dứt điểm luôn à?”

- “Ồ hay, bà là người bảo tui nên đánh nhanh thắng nhanh mà.”

Mặt cậu ta chợt đỏ như gấc, tôi lại được thêm một tràng cười vô cùng sảng khoái. Tôi dùng tay vừa cầm chân gà, vỗ lên vai của cậu ấy rồi ra về đáng tin cậy.

- “Yên tâm, tui luôn ủng hộ ông mà, cuộc hẹn cuối tuần này đừng có run quá mà làm hỏng chuyện, rõ chưa?”

- “Đã rõ!”

Tuấn cười rất tươi khiến trong phút chốc, tôi chợt muốn giữ riêng lấy nụ cười này cho riêng mình. Nhưng một cơn gió đông lạnh buốt lại bỗng thổi qua, tạt vào mặt như muốn kéo tôi ra khỏi cái suy nghĩ ích kỷ ấy.

5. Chương 5: Rung Động

Vào một ngày sáng chủ nhật đẹp trời thế này, tôi rất chi là muốn ra ngoài đi dạo, ăn hàng quán, hay ít nhất là ngồi chơi game trong khi hưởng thụ cái không khí trong lành. Quan trọng hơn là phải có tinh thần để ủng hộ cho thằng bạn gối đầu đi hẹn hò, vậy mà giờ lại đổ bệnh nằm bẹp thế này.

Nguyên do chắc có lẽ là vì hôm qua ông anh mua kem, mà tôi thì lại tham ăn hết cả ba cây một lúc nên bị đau họng rồi lên cơn sốt. Ông anh thì lại có buổi ôn thi quan trọng, mẹ lại đang tham gia hội thảo sức khỏe gì gì đấy, ba tôi khó lắm mới có một ngày nghỉ đang đọc báo dưới nhà, tuy ông bảo là thấy buồn thì cứ gọi ông, nhưng tôi lại chẳng nỡ làm phiền.

Nằm lẩn lộn tới hai giờ chiều, tôi cảm thấy vô cùng chán, cơ mà chơi game được một tí thì lại mỏi mắt nên đành nằm im cho cơ thể nó nghỉ ngơi.

Chợt Bon từ đâu lại đứng trước cửa phòng ló đầu vào trong. Cơ mà khoan, sao cu cậu lại ở đây?

- “Bon hả?”

- “Ồ, tui đây.”

- “Sao Bon lại ở đây, tưởng tối mới về.”

- “Hạ có việc gấp nên về trước, tui ghé qua thì nghe bác trai bảo bà bị bệnh nên vào thăm.”

- “À, chẳng có gì đâu, ăn tham nên đau họng thôi, tí nữa là khỏe liền.”

Tôi vừa thấy tội cu cậu vì cuộc hẹn không được như mong đợi, nhưng lại vừa thấy vui vì có người đến chơi với mình.

Bon ngồi đó kể chuyện về cuộc hẹn cho tôi nghe, tôi thì thêm vài câu vào châm chọc Bon, rồi thì thoảng cậu ấy lại đỡ tôi dậy uống nước, chắc Bon tưởng tôi bệnh nặng tới mức không tự dậy được.

Hôm nay trong Bon đẹp trai thật đấy, đi hẹn hò có khác, cái áo polo trông xinh ghê, cái vòng tay đen nữa, cả cái dáng vẻ đồ mồ hôi khi cu cậu vừa đến phòng cũng rất đẹp. Bon rất giống xưa nhưng cũng thật khác, dù vậy, Bon có thể nào thì tôi cũng đều quý, đều thích hết.

Trong cái không khí thoang thoang mùi nước hoa và mồ hôi mằn mặn của Bon, tôi thiếp đi, rồi ngủ thật say cho đến tận giữa đêm.

Vì đội trưởng và thầy giám sát phải tham gia buổi liên hoan của liên đoàn Judo thành phố. Tôi nghe theo gợi ý của Tuấn mà đến xem đội bóng rổ luyện tập. Quả đúng là đội thể thao yêu quý của nhà trường có khác, phòng tập được trang bị đầy đủ, sơn sửa đẹp lung linh luôn.

Đang định gọi cu cậu thì chợt thấy Ngọc Hạ, tôi giật cả mình, hai người này công nhận tiến triển nhanh ghê luôn. Nhưng trông Hạ hơi bối rối, chắc tại không quen ở mấy chỗ thể thao đông con trai như thế nào, kể ra cô nàng cũng dững cảm thấy chột. Tôi rón rén bước vào cốt không muốn cho Tuấn biết rồi khẽ gọi Hạ.

- “Hạ ơi, ra đây mình nói cái này.”

- “Ôi, sao vậy Phương?”

Tôi dúm vào tay cô nàng bình nước khoáng hương chanh rồi dặn dò.

- “Tuấn thích uống cái này lắm, mà hôm nay nó bỏ quên, lát nữa nó ra cậu đưa cho nó nhá, mình có việc phải đi bây giờ.”

Hạ nghĩ rằng chuyện lần ly nước trước chỉ là vô tình nên chẳng chấp nhặt tôi làm gì, cô nàng cũng nể tôi vì vài tôi giúp cô ấy mấy chuyện lật vật, thế là gật đầu cái rụp luôn.

Miệng tôi cười mà chẳng ngậm lại được, tôi cũng có quyền thấy vui vì công lao “giúp họ đến gần nhau hơn” của mình chứ.

Mà kể ra thì Tuấn chơi bóng rổ rất tốt, vừa rồi cũng là lần đầu tôi được nhìn thấy tận mắt. Học lực của cậu ấy cũng rất xuất sắc nữa, đúng là văn võ song toàn mà.

Bạn thân thuở nhỏ của tôi đấy, khá quá đi.

- “Ê ê ê, sao mắt mày thâm dữ vậy, thức khuya bao nhiêu hôm rồi đấy?”

Con Như là thế, nó cứ thích ngồi soi khuyết điểm trên mặt tôi rồi chỉ trỏ, nói thật to cho mọi người cùng biết.

- “Ừ, cũng sắp tới hạn nộp bài thi rồi, tao ráng một tí nữa cho xong.”

- “Có đáng không, cuộc thi đó đâu tính điểm thưởng gì nếu đoạt giải đâu.”

Tôi chỉ lại cười trừ.

- “Tao chỉ làm hết khả năng thôi.”

Chẳng là tôi đang tham gia một cuộc thi viết nhạc, lúc đầu cũng không tính nghiêm túc đến vậy đâu, nhưng bài thi của tôi vượt qua vòng loại và cả vòng bình chọn. Tôi tuy khá là bất ngờ nhưng cũng muốn nhân cơ hội này quyết định đặt hết khả năng vào làm một lần cho ra trò.

- “Mà thôi, tao có việc phải đến giáo viên đây.”

Tôi xếp mấy tờ giấy vào cặp cẩn thận không để chúng bị nhăn.

- “Ừa, sao mày đến đó hoài vậy?”

- “Nộp bản khảo sát, với cả giáo viên chủ nhiệm muốn nói về đơn xin vào đại học của tao nữa.”

- “Ừa, mới lớp 11 mà đã nộp sớm, đợi năm sau nộp chung với tao đi.”

- “Thôi, tao muốn để nguyên năm sau chơi cho thoải mái, cứ lo lằng thắp thắp hoài mệt lắm.”

Cuối tháng 11, thời tiết bắt đầu trở nên lạnh một cách đột ngột, gió khê thổi ngang cũng đủ làm cho tôi thấy buốt. Trên đường trở về lớp học, tôi bắt gặp Hạ và Tuấn đang nói chuyện cùng nhau. Cả hai đều trông có vẻ ngượng ngùng, nhưng cứ đà này thì chuyện trở thành người yêu của nhanh cũng là trong một sớm một chiều thôi.

Trong phút chốc, tôi cũng muốn được yêu ghê. Cái cảm giác được người khác chăm sóc chắc thích lắm, lúc nào cũng có người để nghĩ tới, quan tâm tới, để ôm trong cái mùa đông se lạnh này cũng tốt nhỉ?

Nhưng lại vội lắc đầu, chán thật, tôi lại nghĩ ngợi lung tung rồi.

6. Chương 6 Bon Là Tuấn

Sáng nay có món súp đậu hũ và bún nắm do Bon mang tới, sáng chủ nhật lành lạnh mà có mấy món này ăn thì thật là hết sảy, cu cậu dạo gần đây càng ngày càng hiểu tôi.

- “Đại ý là, sinh nhật của Hạ rơi vào ngày thứ năm tuần sau, mà ông vẫn chưa biết mua quà gì.”

- “Ừ, đang suy nghĩ.”

Tự dưng cảm thấy bức hết cả mình, tôi quăng cái máy chơi game rồi bầu vào vai của Bon, lắc thật mạnh.

- “Trời ơi, chuyện quan trọng như vậy mà tại sao không nói sớm hả?”

Bon thấy tôi hung hăng dí sát vào mặt cậu ấy thì lại né vội sang một bên, miệng lí nhí.

- “Thì tại... cứ nhờ bà hoài tui ngại lắm, lỡ như Hạ thích tui mà toàn công bà chỉ dẫn, thì chẳng hóa ra Hạ thích bà à?”

Tôi ngồi đờ mắt ba giây rồi đưa tay vuốt mặt. Có khi nào Như và Bon từng gặp nhau rồi nói chuyện ở đâu mà tôi không biết không, sao hai đứa lại suy nghĩ giống nhau đến thế cơ chứ.

- “Chắc, thiệt hết nói.”

Lúc đó mẹ tôi đang cầm cuốn tạp chí đi ngang qua, thấy hai đứa lớn tướng ngồi cãi nhau, bà vỗ vai cả hai rồi bảo:

- “Chủ nhật đẹp trời sao không ra ngoài chơi đi, suốt ngày cắm đầu vào game...”

Cả hai đứa đàn mặt ra nhìn mẹ tôi rồi cười lại cười trừ, và cuối cùng thì Bon bảo sẽ dẫn tôi vào phố nó kiếm chỗ chơi. Phố nó cũng là phố trung tâm mà lâu rồi tôi không đến ngõ ngang, kể nghe cũng vui, và tôi lại lật đặt đi thay đồ. Tôi chải chuốt lại mái tóc của mình rồi quét tí son dưỡng, lựa cái áo khoác dài vì trời bên ngoài lạnh lắm.

Hai tay tôi nhét vào túi áo, người khẽ co lại vì lạnh. Mới lúc nào tôi còn than nóng và phe phẩy bộ võ phục mà giờ trời đã lạnh thế này rồi.

- “Bon nè, hay bây giờ tui với ông đi chọn quà. Để ông chọn quà một mình tui thấy không an tâm.”

Bon chột bước chậm lại, cậu ấy lại đang ngoảnh nhìn món gì đó bên kia đường.

- “Cũng được, nhưng mà hiếm khi bà vào khu trung tâm, hay vào quán cà phê kia tí đi.”

Tôi nhìn theo hướng tay Bon chỉ, quán cà phê đó trông dễ thương ghê, cơ mà tôi thì lại chẳng đến mấy chỗ đó bao giờ. Suy nghĩ của tôi chỉ đơn giản là, muốn uống cà phê thì tự xách mòng đi mà pha, ra quán làm gì cho tốn tiền.

- “Tui chưa bao giờ đến mấy quán như vậy, thấy ngại lắm.”

- “Vậy mà bà không chịu nói sớm, chưa đến thì bây giờ đến. Đi nào.”

Không đợi cho tôi trả lời, Bon cứ thế mà nắm tay kéo tôi đi.

Có lẽ hiếm có học sinh cấp 3 nào có cùng vấn đề mà tôi đang phải đối mặt, đó là thiếu kiến thức về tên gọi của các món nước trong menu. Tôi khẽ thở dài, rồi gọi cà phê sữa nóng, hay ít nhất đó là những gì mà tôi đọc được.

- “Mới ăn sáng mà bày đặt đi uống cà phê làm gì không biết...”

- “Mít ngố quá, sáng lành lạnh thế này uống cà phê mới thích đó.”

Tôi nhún vai, xem như thôi đồng ý với ý kiến của Bon, dù gì tôi cũng muốn thử đi một lần cho biết. Mà đột nhiên cu cậu gọi “Mít” làm tôi có cảm giác hơi giật mình một tẹo.

- “Mít... à không, Phương trông người lớn thật đấy.”

Chiếc muống cà phê đang trôi khê dừng lại, tôi có cảm giác như Bon đang nhìn chăm chăm vào mình.

- “Từ nhỏ tui đã rất thần tượng Phương rồi, vừa cao vừa mạnh mẽ, lại còn thông minh, luôn được người khác tin tưởng.”

Quán xá mà im lặng lạ thường, chỉ có tiếng máy sưởi khê kêu rò rò và tiếng nước chảy từ quây pha chế, có lẽ cũng vì thế mà tôi thấy giọng Bon bất chợt rất ấm.

- “Tui ấy, ngay cả lúc đã chuyển nhà đi rồi vẫn lấy bà làm mục tiêu phấn đấu. Lúc tui quay về, gặp bà rồi mới thấy... tui mãi chắc cũng chẳng vượt qua được.”

Cậu ấy bỗng hơi dừng lại rồi cười, đầu khê cúi, tay khuấy khuấy ly cà phê.

- “Tự dưng, tui thấy ghen tị với bà ghê.”

- “Chắc, với cái điệu bộ thế này thì còn lâu mới bắt kịp tui, đừng nói là vượt qua.”

Tôi khoanh tay bắt đầu giảng đạo, thi thoảng còn nhấp một ngụm cà phê ra vẻ trưởng thành. Cái thằng này tự dưng lại nói chuyện sến thấy sợ. Thấy tôi quơ tay múa chân một hồi, Bon phải chồm dậy ngăn tôi không người ngoài lại chỉ tro nói ra nói vào.

- “VẬY sao rồi, đã quyết định mua quà gì chưa?”

- “Ừ, tui định sẽ mua một con gấu bông.”

- “Hừm... thế hôm đó, có tỏ tình luôn không?”

Mặt của Bon lại hơi đỏ lên rồi, dạo gần đây tôi còn phát hiện cu cậu thi thoảng có mấy sợi tóc vểnh lên, nhìn chung thì khá là ngộ nghĩnh.

- “Ừ... tui sẽ tỏ tình luôn.”

Vây lần này là quyết chiến rồi, tôi cũng sẽ không can thiệp gì được, thành công hay không sẽ do cậu ấy quyết định thôi. Tôi chỉ biết cười tươi rồi vỗ vai “chiến hữu”, cũng vì muốn những lời này sẽ xảy ra, tôi ghé sát tai Bon thì thầm.

- “Chúc Tuấn thành công.”

Cậu trai hay cười dễ mến là Bon đối với tôi, nhưng cậu bạn điển trai tên Tuấn sẽ chỉ dành cho Hạ. Để bản thân phải nghĩ đến những lời này, tôi có lẽ chỉ đang tự an ủi trái tim bé nhỏ, đang khê rên rỉ mà thôi.

7. Chương 7: Cậu Ấy

Chương 7

“Bon ghen tị với tôi sao? Giữa chúng tôi cũng buồn cười thật đấy, vì cậu ấy mà biết cảm giác của tôi, chuyện chắc sẽ khôì hài lắm.”

“Tôi ghen tị với cậu lắm Bon à, thật đấy.”

Vì sắp tới trận thi đấu Judo giao hữu giữa tôi và trường vùng bên cạnh, nên dạo gần đây tôi thường ở lại trường tập luyện tới hơn 6 giờ tối. Dưới cái thời tiết này thì cũng không còn đứa nào trong đội than khi phải mặc võ phục nữa.

Mà trời lạnh thật đấy, gió cứ thổi làm buốt hết cả người, và khó chịu nhất là khi gió làm rối tung tóc của tôi. Đi được vài bước là đã thấy Bon, chắc, tôi cứ tưởng còn phải đi xa hơn nữa cơ.

- “Nè, ca cao đây, uống đi.”

Tôi đưa ly nước ấm đầy khê chạm vào mặt Bon khiến cu cậu giật mình quay lại, tôi cũng chỉ mỉm cười gật đầu chào thôi. Khi Bon nhận lấy ly nước rồi, tôi mới đặt cặp ngồi xuống cạnh cậu ấy.

- “Sao Phương lại ở đây? Trễ thế này rồi.”

- “Không phải lo cho tui, hôm nay tập trễ nên ra về muộn hơn thôi.”

- “À, vậy sao..., cảm ơn vì ly nước nhé.”

Cậu ấy dùng hai tay hơi siết ly ca cao nóng, mắt lại thất thần hướng nhìn về bầu trời xám đen. Bởi làn khói trắng, tôi thấy rất rõ cậu ấy đang thở dài.

- “Phương biết rồi sao?”

- “...”

- “... biết rằng Hạ từ chối tui.”

- “Ừ, tui biết rồi.”

Tôi siết chặt bàn tay đang giấu trong túi áo khoác, ngẩng mặt lên nhìn mây và trời cùng Bon.

- “Tui cứ tưởng mình sẽ thành công chứ, tui cứ tin rằng Hạ cũng có cảm tình với mình. Vậy mà...”

Từ phía xa, tôi thấy ánh đèn từ các tòa nhà chung cư như đang lấp ló sau đám mây xám. Đột nhiên tôi lại cảm thấy buồn, “buồn lắm.”

- “Tui không muốn bà thấy tui trong bộ dạng này tí nào. Nhưng mà tui đau, đau “ở tim lắm.”

Bon gục đầu vào đôi bàn tay to lớn đang đan vào nhau, dù trời có tối nhưng tôi vẫn thấy rõ gương mặt cậu ấy đang nhăn lại. Cậu ấy tự cắn môi mình đến mức sắp rỉ máu.

Tôi chợt muốn chạm vào Bon, muốn nhẹ xoa đầu an ủi cậu ấy như ngày xưa, nhưng có một bức tường vô hình như được dựng lên giữa hai người bọn tôi khiến tôi không thể vươn tay mình ra được.

- “Xin lỗi Phương nhé, bà đã bỏ sức giúp tui, mà giờ chuyện lại thành thế này.”

- “Sao lại xin lỗi, ông phải trách tui mới đúng chứ. Một phần lỗi là do tui mà.”

Hít một hơi thật sâu cho cái lạnh tràn cả vào phổi, tôi như đang bắt đầu một lời thú tội.

- “Nếu tui không gợi ý cho ông tỏ tình, thì chuyện đã không đến nỗi này. Nếu tui dặn dò ông kỹ hơn, chuyện này cũng sẽ không xảy ra, nếu tui chọn quà cùng ông, biết đâu mọi chuyện sẽ khác. Nếu như buổi hẹn đầu tiên kéo dài hơn một chút, nếu tui không làm cho mọi chuyện xảy ra quá nhanh thì ông đã...”

Cổ họng tôi như bị chặn lại, tầm nhìn phía trước mắt hơi nhòe đi chỉ còn khói trắng lơ lửng.

- “Nè, tui chưa phải là hết cơ hội phải không?”

Nghĩa là sao? Cậu vẫn chưa bỏ cuộc?

- “Bỏ cuộc bây giờ có lẽ vẫn còn quá sớm, tui biết rằng Hạ cũng có tình cảm cho tôi.”

Đôi mày của Bon khê nghiêng lại.

- “Tui không muốn bỏ cuộc.”

Từ lúc còn nhỏ xíu, tôi đã biết Bon là một đứa cố chấp, tuy cu cậu nhát, nhưng lại không hèn. Có lần con mèo hoang ở bãi cát bị bọn nhóc lớp 5 đánh, Bon tuy nhỏ người yếu đuối mà cậu ấy lại lao ra ngăn cản, bảo vệ chú mèo con. Kết quả thì tất nhiên, Bon bị đánh thay cho con mèo. Lúc nào cũng thế, muốn ăn kem thì cậu ấy sẽ làm việc nhà xin ba mẹ, muốn điểm cao thì học rất chăm, muốn chơi cầu lông giỏi thì ngày đêm cậu ấy luyện tập.

Cô chấp ư? Không. Đây chỉ là từ ngữ bởi lòng ghen tị của tôi tạo ra mà thôi. Đúng hơn mà nói, phải gọi là kiên trì mới đúng.

Tôi đứng trước mặt cậu ấy khẽ mỉm cười, một bàn tay của tôi như vô thức nhẹ nhàng xoa đầu Bon. Mái tóc của cậu ấy hơi hanh khô và lạnh, nhưng lại rất thân quen dễ chịu.

- “Ừ, cổ lên nhé.”

Bon cũng nhìn tôi rồi cười.

Nụ cười của cậu ấy thật đẹp.

Khiến tôi cảm thấy bản thân mình thật xấu xí.

8. Chương 8: Tách Biệt

Cuối tháng 12 là lúc thời tiết vô cùng khó chịu. Có những hôm mà buổi trưa nóng bức, ngay tối hôm đó thì tuyết lại rơi ngập sân. Tôi ngồi vắt tay lên thành ghế, tay còn lại cầm tờ phiếu điểm ngao ngán.

- “Người thì ai chẳng có lúc này lúc kia, điểm này cao mãi sao được, lâu lâu cũng phải nhường cho thường dân bọn tao một chút chứ.”

Cái Như đặt lon cà phê bên cạnh rồi kéo ghế ngồi cạnh tôi. Lúc làm bài thi không tốt, tôi đã lường trước những con điểm này, nhưng lúc phát phiếu điểm ra thì sốc thật đấy.

- “Ừ, tao chỉ hơi sốc thôi.”

- “Thôi bỏ đi Phương, tí tao với mày đi ăn kem.”

- “Chắc, tối chiều là lạnh dữ dội luôn, mày nhắm đúng lúc mà ăn quá.”

Tuy con bạn tôi – Như – nhiều lúc ác mồm ác miệng thật, nhưng không có nó ở bên thì lại thấy thiếu thiếu. Nó là đứa hay chỉ trích người khác mặc dù bản thân chẳng hơn gì, ăn như heo rồi lại than sao dạo này béo, ngoại khóa buổi chiều thì lười tập. Còn điểm tốt của nó ấy hả? Tôi cũng chẳng rõ nữa.

Còn chuyện của Bon, cứ tới cuối tuần là cu cậu lại sang nhà chơi với tôi, nhưng chỉ ngồi lại một lúc chứ không lên phòng tôi. Có lẽ đúng như cậu ấy nói, Hạ cũng có cảm tình với Bon, chỉ là cô nàng sợ việc có bạn trai tuổi này thôi.

Là Hạ từ chối Bon, nhưng giờ hai người ấy lại khá thân với nhau, cả khối không ai không biết là giữa bọn họ không chỉ là bạn bè bình thường, nên những cô gái hồi trước thích Bon cũng biết ý tự rút lui. Như tôi nói lúc trước, chuyện hai người đó trở thành người yêu chỉ còn là vấn đề về thời gian thôi.

- “Tự dưng tao muốn đi bơi ghê.”

- “Mày còn khủng hơn cả tao!”

Tôi bật cười, thật hiếm khi tôi buộc miệng nói mấy câu vớ vẩn như vậy. Nhưng thật sự là hồi trước tôi thích bơi lắm, tôi cũng từng thi đấu mà, còn đoạt giải nhất hẳn hoi.

Sau trận giao hữu thành công vang dội là trước, chị Hạnh đã cho chúng tôi những bài tập nhẹ nhàng nghỉ ngơi. Nhưng lịch thi đấu sắp tới đã có, chúng tôi lại phải lao đầu vào luyện tập mà đội trưởng lại phải chịu trách nhiệm cho việc luyện tập của từng đứa.

- “Dạo này em làm tốt lắm đấy, vượt cả mong đợi của chị.”

Nghe chị ấy khen làm trong lòng tôi rộn rạo, chị rất hiếm khi khen người khác. Có lẽ tôi vẫn còn là một đứa trẻ, vì khi được một người lớn thực sự như chị ấy khen, tôi trở nên phấn chấn và tập trung tập luyện hơn.

Bon biết rằng tôi sắp thi đấu, lại là trận đầu tiên trong mùa, nên cậu ấy chờ tôi bên trường, bảo rằng muốn đãi tôi một bữa ủng hộ tinh thần. Tôi thì chẳng muốn béo lên, nhưng có lẩu để ăn trong cái lạnh này thì thật khó chối từ. Còn cu cậu thấy tôi làm theo ý rồi thì nói mấy câu kiểu rằng béo lên tí trông vẫn xinh, mùa lạnh béo mới ấm.

- “Nè, bà ăn thêm nắm đi, lỡ gọi nhiều như vậy rồi.”

- “Ừ, cứ từ từ, tui không bỏ phí đâu mà lo.”

Cậu ấy hỏi tôi rất nhiều thứ, rồi cũng kể tôi nghe rất nhiều chuyện. Kể cả chuyện cậu ấy lo lắng về trận thi đấu bóng rổ sắp tới, rồi Hạ có nhiều vệ tinh vây quanh, và cái máy pha cà phê nhà cậu ấy bị hỏng.

Từng lời cậu ấy nói, tôi đều nghe thấy, đều ghi nhớ, tôi hỏi cậu ấy sao lại kể cho tôi nghe nhiều chuyện như thế, cậu ấy tin tưởng tôi đến vậy sao.

Bon nở nụ cười ấm áp, trả lời tôi:

- “Tất nhiên rồi, tui tin tưởng bà nhất đấy.”

Mùa đông nên trời tối rất nhanh, Bon cứ một mực đòi đưa tôi về. Mà tự dưng tôi lại thấy ngại, xưa giờ toàn tôi đưa cậu ấy về, giờ cứ thấy kì kì thế nào ấy.

- “Tui với ông ngược đường, đi làm gì cho phiền phức, tui tự về được. Với cả tui đi một mình mấy năm nay rồi.”

Vì tôi cứ khẳng khẳng từ chối, cu cậu đành đồng ý để tôi về một mình, một phần cũng vì phở xá ở đây khá an toàn.

Cậu ấy lo cho tôi, tôi cảm thấy rất vui.

Nhưng bản thân mình, tôi sẽ tự bảo vệ được.

9. Chương 9: Thú Nhận

- “Điểm thấp cũng đừng lo, con sẽ sớm lấy lại phong độ ngay thôi, mẹ tin ở con.”

Mẹ tôi vừa nấu ăn vừa khuyên nhủ tôi, vốn gia đình tôi trước giờ chưa hề đặt áp lực điểm số.

- “Dạ, kì sau con sẽ cố hơn.”

Ba tôi hiếm khi về nhà sớm, ông nghe thấy chuyện học hành của tôi xuống dốc rồi sợ tôi buồn nên ông nhẹ nhàng bảo tôi rằng đừng lo quá, hứa sẽ dẫn tôi đi chơi cho khuây khỏa.

- “Mà con gái cũng không cần học nhiều quá đâu, cứ nhàn nhàn tập nấu ăn rồi sau này lấy chồng. Đừng tự đặt áp lực học hành lên mình làm gì cho khổ con ạ.”

Chân tôi như đang gào thét lên, nó muốn đối phương thả nó ra, nó đã bị thương rồi. Đối thủ giữ được một chân và tay, toàn cân nặng của cô ta bây giờ đã ở trên người tôi. Nhưng tôi không cho phép mình bỏ cuộc, tôi gồng cơ lên sử dụng lực lưng để bật ra. Dây thần kinh như đang căng ra, nó cảm nhận rõ da thịt tôi đang rỉ máu, đau đớn khi bị bộ võ phục cọ xát, nhưng nó bảo tôi đừng dừng lại. Đối thủ kéo mạnh tay và chân, cô ta xoay người và ép vào phổi khiến tôi không thở được.

Kết thúc trận đấu.

Và tôi thua.

...

- “Chị băng chân cho em rồi, cũng không nặng lắm, một tuần sau là tập lại được thôi.”

Thằng Hoàng từ đâu lại bò đến nhiều chuyện:

- “Thật hiếm khi thấy Phương bị thương nha. Chắc đấu hăng quá chứ gì.”

Nhìn cái vẻ mặt ngộ nghĩnh của nó làm tôi cảm thấy buồn cười, nhưng vừa quay qua thấy chị Hạnh khoan tay cau mày, tôi lại thôi chẳng cười nổi nữa.

- “Em nên cẩn thận hơn, lần sau thấy đau thì đập tay bỏ cuộc. Nếu bị nặng hơn thì em có khi sẽ phải nghỉ mùa giải này.”

- “Dạ, em sẽ cẩn thận.”

Tôi chợt thấy buồn vì đã làm chị ấy thất vọng và cảm thấy chút ngượng vì đã khiến cả đội lo lắng cho tôi. Nhưng buồn nhất, có lẽ là do tôi thua. Đối thủ mạnh hơn tôi, trước khi thi đấu chị Hạnh đã dặn dò cầm cự được là tốt rồi. Nhưng tôi không muốn chỉ cố gắng, cái tôi muốn là sự chiến thắng.

Kết quả cuộc thi viết nhạc đã đến về, tôi đoạt giải khuyến khích. Trước khi gửi bài đi, tôi cũng không dám đặt quá nhiều hi vọng vì tôi vốn rất ít khi sáng tác, và tôi cũng đã bỏ chơi piano khá lâu. Giải khuyến khích là vượt lên trên cả mong đợi, nhưng tại sao tôi lại chẳng thấy vui gì cả.

Giải khuyến khích thì có là gì, biết bao nhiêu người khác cũng có giải này.

Giá như tôi cố gắng thêm, giá như tôi cố thật nhiều, tôi tập trung vào giai điệu hơn, giá như tôi bỏ thêm thời gian.

Cả kì thi vừa rồi cũng thế, giá như tôi chịu khó học kĩ, giải thêm nhiều bài tập thì điểm của tôi sẽ không thấp đến vậy.

Rồi cuộc thi bơi mùa hè hai năm trước, giá như tôi tập luyện nhiều hơn...

- “Phương, bà làm gì đứng ngoài này vậy, lạnh lắm, vào trong đi.”

Tiếng của Bon như kéo tôi ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn của chính mình. Lúc nhận ra thì kính của tôi đã mờ bởi hơi nước, mũi bắt đầu đổ ừng sụt sùi vì lạnh.

- “Sao lại đứng im đấy, mà bà mặc mỗi cái áo mỏng te không thấy lạnh à?”

Cậu ấy vội tháo áo khoác của mình, nhẹ nhàng khoác lên người tôi. Liệu cậu có biết hành động mà cậu cho là tự nhiên ấy, khiến lòng tôi thổn thức đến muốn khóc không?

- “Đi nào, bà đi với tui vào trong.”

Chân tôi đau, nhưng tôi không muốn Bon trông thấy bộ dạng yếu đuối của mình nên lại cắn răng mà cố bước đi một cách bình thường. Tôi nhiều lúc cũng thật ngu ngốc, nhưng lại biết là ngu ngốc nhưng vẫn làm, tôi đúng là đại ngốc mà.

- “Ông chưa về nhà à?”

- “Cũng tính về rồi, đang đi thấy bà nên dừng lại hỏi xem bà có muốn về cùng tui không?”

Tôi tháo kính xuống rồi dùng mép áo lau, nhà của tôi và Bon cũng ngược đường, đi chung được với nhau tới trạm xe buýt là cùng. Nhưng thú thực, đi chung với

Bon rất vui, tôi rất thích mỗi câu chuyện cậu ấy kể, tôi thích cái cách cậu ấy đi chậm rãi chờ tôi, cả nụ cười tươi mỗi khi nhìn tôi và ánh mắt nâu sâu hun hút ấy.

- “Hạ...”

Tiếng thì thầm của Bon lọt vào tai tôi, tuy đã cố giấu sự vui mừng, nhưng mọi thứ cứ như hiện rõ lên trên mặt cậu ấy. Hạ đang đứng trước cổng trường, có lẽ cô bạn ấy cũng đang định về nhà.

Đôi mắt của tôi cảm thấy mệt mỏi, khe khẽ, tôi cố gắng giấu tiếng thở dài của mình hết sức có thể.

Tôi huyếch mạnh vào vai của Bon:

- “Nè, ngồi ngáy ra đó làm gì? Đuổi theo người ta đi.”

Bon giật mình quay lại tròn mắt nhìn tôi: -“Nhưng...”

- “Không nhưng nhì gì nữa, bỏ qua cơ hội thì sau này hối hận rắng mà chịu. Tui có việc bận, cũng chẳng rảnh dẫn ông về nhà đâu.”

Cậu ấy vội đứng bật dậy cầm theo cả cặp.

- “Không phải, lần này tui đi cùng về nhà bà.”

Cái cậu này, tại sao biết cách làm người khác thế cơ chứ. Tôi giờ tay đẩy mạnh vào ngực cậu ấy.

- “Là quân sư tình yêu của cậu, tôi muốn cậu chiến thắng trở về, tôi chẳng còn gì để truyền dạy cho cậu nữa đâu.”

Hít một hơi thật sâu, tôi quyết định sẽ nói những lời thành thật cuối cùng:

- “Nếu đã thích cô ấy thì hãy theo đuổi tới cùng. Cậu không được phép bỏ cuộc!”

Bon bất chợt im lặng nhìn tôi, rồi nở một nụ cười tươi rất ấm áp. Cậu ấy quay lưng chạy, nhưng ngay sau đó lại ngoái cổ về phía tôi hét to:

- “Cám ơn bà.”

Dưới bầu trời xám tro, tôi vẫy tay mỉm cười chúc cậu ấy may mắn. Nhưng đôi chân tôi chợt nhói lên khiến tôi loạng choạng ngồi xuống. Nhìn thấy bóng dáng hai người họ bước đi sát bên nhau khiến tim tôi quặn đau. Đôi môi tôi mím lại, hay bàn tay ôm chặt lấy lồng ngực đang gào thét. Tôi gặp người, gục mặt xuống, mũi tôi chợt thấy cay xót và tầm nhìn phía trước bỗng nhòe đi.

Bon ơi, tôi lỡ thích cậu mất rồi.

10. Chương 10: Rơi

Tôi cảm nhận được những bông tuyết ẩm ướt khẽ lướt qua làn da mình khi đang bước qua đường. Không biết bộ dạng tôi lúc này thế nào trông thế nào nhỉ, chắc ngộ nghĩnh lắm, chân thì không bước đều, người thì nặng nề chẳng muốn đi chuyển.

Nhà tôi mỗi khi về tầm này đều rất trống trải, mẹ thì hay sang nhà hàng xóm, anh trai học thêm đến tối đêm mới về, còn ba hay đi công tác, một tháng chỉ ở nhà được vài lần. Tôi cũng đã quen với sự im ắng này, nhưng lại không thích nó, tôi khóa cửa nhà rồi đi thẳng lên phòng.

Tại sao tôi lại để tinh thần mình đi xuống, tại sao tôi lại dễ bị tổn thương đến vậy, tại sao tôi lại yếu đuối đến thế? Tôi cảm thấy rất khó chịu như có tảng đá đè lên người, tuy là mùa đông nhưng người tôi bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng những suy nghĩ kia mới là thứ đang dày vò tôi nhiều nhất.

Tiếng gió rít ngoài cửa là thứ cuối cùng tôi nghe được trước khi thiếp đi. Hàng mi của tôi cứ thế trĩu xuống, khiến tôi không thể cựa quậy được.

Khi tôi đang lau mặt, chị đội trưởng bất ngờ gọi tôi ra ngoài:

- “Phương, sau giờ tập em ở lại nói chuyện với chị một chút nhé.”

Tôi hơi ngầy người ra như không hiểu câu nói của chị Hạnh, đúng là dạo từ khi chân tôi khỏi, tôi tập luyện không được tốt như hồi trước, nhưng cũng chỉ mới có 1 tuần thôi mà.

- “Dạ...”

Trước khi đi, con Như còn tặng tôi thêm cái vỗ vai, chúc tôi may mắn. Chắc hiếm khi thấy tôi bị khiển trách, đúng là bạn với chẳng bè, cứ tới những lúc thế này là mừng ra mặt.

Chị đội trưởng đứng trước mặt tôi khoanh tay im lặng, gương mặt chị trầm ngâm nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới.

- “Dạ, chị gọi em có việc gì vậy ạ?”

Tôi nghe thấy tiếng thở dài của chị, rồi chị ấy nhẹ nhàng ngồi xuống.

- “Trận đấu tiếp theo, em sẽ không có tên trong danh sách thi đấu.”

Tin này khiến tôi vô cùng sốc, sao lại đưa tôi ra khỏi danh sách trong khi đội vốn đã chẳng đủ người.

- “Tại sao vậy ạ? Nếu là vì trình độ thì luyện tập thêm vài ngày nữa, em chắc chắn sẽ lấy lại phong độ vốn có mà.”

- “Không, vấn đề không phải là vì khả năng của em.”

Chị Hạnh lắc đầu nhưng vẫn tiếp tục im lặng. Nếu tôi vẫn đủ khả năng thì có gì lại loại tôi? Tôi muốn có câu trả lời.

- “Nếu là chân em thì nó đã hoàn toàn ổn rồi ạ, bác sĩ cũng đã xác nhận rồi mà.”

- “Cái đó cũng không.”

- “... Vậy rốt cuộc...”

Chị ấy bất chợt ngẩng mặt lên nhìn tôi, người tôi khẽ run lên bởi ánh mắt nghiêm nghị ấy.

- “Trận đấu lần trước, em có dám khẳng định với chị rằng chân em bị thương chỉ là do tai nạn?”

- “Vâng ạ, nếu không thì...”

Cái lắc đầu của chị Hạnh làm tôi cứng họng, không gian im lặng đến mức tôi chỉ nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của chính mình.

- “Chẳng phải chị đã luôn dặn cả đội về chuyện này sao, nếu những chuyện như vậy xảy ra trên sàn đấu thì phải lập tức bỏ cuộc.”

- “Nhưng lúc đó em vẫn có thể...”

- “Chỉ vì mất bình tĩnh, em đã có thể vĩnh viễn phải từ bỏ Judo!”

Tiếng la của chị ấy làm tôi giật mình, người tôi run lên vì sợ.

- “Không bỏ cuộc là một cách để chiến thắng, nhưng có những lúc em phải chấp nhận thất bại.”

Để mặc tôi thất thần trước chiếc bàn gỗ, chị Hạnh đứng dậy và xách cặp rời đi.

- “Hãy dùng những ngày này để nghỉ ngơi dưỡng sức, suy nghĩ kĩ càng hơn về hành động của em, sẽ còn cơ hội khác. Đừng tự đặt áp lực lên bản thân mình quá nhiều.”

Những lời đó cứ vang lên trong đầu tôi. Những người tiếp xúc với tôi đánh giá tôi là một con người hiền lành, điềm tĩnh, giáo viên tin tưởng tôi, bạn bè nhận định rằng tôi là người dễ mến, tuyệt đối không có chuyện dễ dàng mất bình tĩnh.

Vậy có sao chuyện này lại xảy ra cơ chứ?

Tôi ngồi xuống một cách, hai bàn tay của tôi cứ thế ôm lấy và chà xát gương mặt. Hơi thở của tôi vô cùng nặng nề, nhưng tâm trí mách bảo tôi phải đứng dậy, phải trở về nhà.

Cho dù có mệt mỏi đến thế nào đi nữa, thì tôi cũng phải tự bảo vệ lấy mình.

11. Chương 11: Bất Ổn (1)

Những lời thú tội của anh hai như đang treo ngược cùng lúc cả gia đình tôi. Cả bố và mẹ tôi đều ngồi im lặng bên bàn ăn, nhưng gương mặt họ hiện rõ sự lo lắng. Cô bạn gái cũ của anh tôi có thai, anh ban đầu phủ nhận, nhưng cái thai ấy đã được ba tháng, đúng 1 tuần tính từ sau ngày anh tôi quan hệ.

Ba tôi nhăn mặt, ông đưa tay xoa xoa thái dương, mẹ tôi đã quá mệt mỏi đến mức bà bắt đầu sụt sùi. Gia đình tôi không muốn tin cũng đúng thôi, anh hai bình thường là một người điềm tĩnh, đáng tin cậy, bằng điểm 12 năm học của anh ở loại xuất sắc, và con đường sau đại học của anh là rộng mở. Nhưng chỉ vì một phút sai lầm, cái giá phải trả sắp tới là quá lớn.

Gia đình bên kia không kiện cáo vì cả hai người đều đủ tuổi và tự nguyện, nhưng họ muốn giữ lại đứa bé. Nếu anh tôi không nhận trách nhiệm, họ sẽ dùng mọi cách để làm lớn chuyện này.

- “Sao trông bà mệt mỏi thế, thiếu ngủ à?”

Tôi vô tình gặp Bon ở hành lang trường học, mà cu cậu vẫn đáng yêu như mọi khi.

- “Ừ, tại hôm qua thức khuya xem phim.”

Tôi thừa nhận rằng dạo gần đây tôi có hay tránh mặt Bon, không phải là tôi không muốn gặp cậu ấy, tôi chỉ là không muốn đối diện với cảm xúc của mình.

Chỉ cần được nhìn thấy cậu ấy thôi là tim tôi đã trật nhịp rồi, tôi sợ rằng mình sẽ không đủ sức để kiềm chế cái cảm xúc ấy mất.

Bon muốn sang nhà thăm gia đình tôi cuối tuần này, nhưng tôi viện cớ ba đi làm và mẹ bận việc ở hội chợ, rồi kiếm cớ chuẩn về lớp.

Liệu Bon có biết rằng tôi đang tránh mặt cậu ấy không nhỉ. Nhưng thông mình như cậu ấy thì chắc hẳn là đã phát hiện ra rồi.

Trước khi đi thi đấu, con Như quảng cho tôi mấy chiếc đĩa phim. Nó bảo rằng đây là bộ sưu tập của nó, rảnh không có gì làm thì xem đi. Nhưng tôi biết, cốt nó cũng chỉ không muốn cho tôi có thời gian nghĩ vẩn vơ rồi buồn.

Nhiều lúc thấy nó cũng đáng yêu ghê.

Thật sự, tôi đi lang thang trong sân trường mà cũng chẳng biết làm gì, về nhà bây giờ thì ngọt nhạt lắm, chuyện của anh rồi ba mẹ nữa.

Thôi kệ, hôm nay trời ẩm áp, về nhà sớm cũng tiếc. Tôi quyết định nghỉ ngơi trên chiếc ghế đá của nhà trường. Chị Hạnh cũng dặn tôi nên nghỉ dưỡng đi mà, thế nên lười nhác một chút cũng không sao đâu nhỉ.

Chẳng hiểu sao dạo này tôi không thể ngủ được ở nhà nên mới dẫn đến tình trạng mặt mày lơ lơ như con dờ hơi. Đầu tôi hơi nhức mỗi tối, nên tôi cũng thường uống sữa nóng trước khi đi ngủ, mắt tôi đau và mỗi rất nhanh khiến tôi phải dùng thuốc rửa mắt và hạn chế sử dụng máy tính, nhưng xem ra chẳng đỡ hơn gì cả.

Nhưng cái mùi hanh khô của gió tại đây lại khiến tôi buồn ngủ, siết chặt chiếc áo khoác của mình, tôi quyết định chỉ nhắm mắt trong giây lát.

Bỗng tôi có cảm giác như một mùi hương vô cùng dễ chịu nhẹ nhàng vây quanh, gương mặt tôi đang tựa vào vật gì đó rất mềm mại và ấm áp.

Trước lúc thiếp đi, tôi có cảm giác như được ôm, được ghì chặt lấy, được ai đó hôn nhẹ nhàng lên tóc.

Tiếng kim đồng hồ chạy, tiếng gió va vào cửa cứ rít lên, sự lạnh lẽo đến từ cả bốn phía khiến tôi cảm thấy khó chịu. Tôi muốn dậy, nhưng chân tay tê cứng không cử động được. Đầu tôi đau như búa bổ, bản thân cảm thấy vô cùng yếu ớt.

Tuy trời rất tối, nhưng tôi vẫn thấy được trần nhà trước mắt.

- “Phương, bà tỉnh rồi à?”

Tôi nheo mày, vội quay mặt đi vì đau đầu.

- “Phương, bà có nghe thấy tiếng của tui không?”

Cho đến khi không khí bắt đầu chạy đầy vào phổi, miệng tôi bắt đầu nhấp nháp được cái đắng. Tôi khẽ mở bờ môi khô khốc của mình ra.

- “Bon?”

- “Ừ, tui đây, chờ một xíu tui lấy xe đưa bà đi bệnh viện.”

- “Không cần đâu, mà tui mình đang ở đâu vậy?”

- “Phòng y tế của trường, bà ngủ quên ở ghế đá, tui thấy người bà nóng quá nên mang đến đây.”

Thấy tôi lồm cồm ngồi dậy, Bon lại vội vã bật dậy đỡ tôi. Đến bây giờ, giờ tôi mới nhận ra rằng đôi bàn tay của cậu ấy thật rộng lớn.

Chát!

Tiếng tôi hất tay cậu ấy ra vang đến tận những góc tối trong căn phòng, đến chính tôi cũng bất ngờ vì hành động của mình.

- “Tui tự ngồi dậy được, ông đừng lo, cũng chẳng cần đến bệnh viện đâu, tui thấy khỏe mà.”

Tôi quay về phía cậu ấy, trông mắt tôi như đang tìm lấy ánh mắt của Bon, nhưng sao gương mặt cậu ấy lại trông đau buồn thế kia? Ai đã làm cậu ấy tổn thương, là vì hành động vừa rồi của tôi sao, là do tôi sao?

- “Dạo này bà luôn tránh mặt tôi, chẳng chịu nói chuyện với tui, rồi bây giờ bà ngã bệnh như thế này mà bảo tui đừng lo? Tui làm sao có thể bỏ mặc bà được!”

Bây giờ cậu lại là người nổi giận với tôi sao?

Cậu trở về.

Cậu khiến tôi nhớ đến những kí ức quý giá đó.

Làm tôi thích cậu rồi trao trái tim cho người con gái khác.

Tôi mới là người có quyền giận cơ mà.

Nhưng tôi là một đứa ngốc, dù cậu có làm tim tôi đau thắt, tôi vẫn chẳng muốn thấy cậu buồn chút nào.

Bàn tay tôi chủ động đặt lên gò má của cậu ấy, khẽ vuốt.

- “Không đâu, tui không tránh mặt ông. Cám ơn ông vì đã mang tui tới đây, nhưng mà bây giờ tui khỏe rồi, bản thân tui, tui tự lo được.”

Bon chột nếm lấy bàn tay của tôi.

- “Tại sao bà cứ tự mình gánh vác mọi thứ vậy? Bà làm ơn để cho người khác giúp đỡ đi. Hay ít nhất là để tui giúp bà đi.”

Cậu ấy siết chặt tay tôi không rời, tôi còn cảm nhận được nhiệt độ và cả một chút mồ hôi của Bon.

Ra là vậy, trong mắt cậu tôi ấy là một đứa con gái cứng đầu cứng cổ, một con lừa ưa nặng. Tôi chột cảm thấy buồn cười, tôi cũng chẳng rõ vì sao mình lại muốn cười vào lúc này.

- “Vậy Bon đưa tui về nhà đi, trời tối rồi, đi một mình tui thấy cũng buồn.”

12. Chương 12: Bất Ổn (2)

Nếu ba tôi là người bận rộn vì ba hiếm khi nào về nhà, thì anh tôi hẳn đúng là một hình mẫu thu nhỏ của ông. Thật hiếm khi thấy anh hai vào buổi sáng chủ nhật vì anh thường vào trung tâm thành phố học từ sớm.

Tôi thấy rõ sự nhột nhột trên gương mặt của anh, những chuyện đã xảy ra khiến anh trở nên tiêu tụy. Điều ba mẹ tôi lo nhất vào lúc này chính là bài kiểm tra định kì sắp tới tại trường đại học. Kết quả không tốt sẽ để lại một dấu vết không đẹp trong hồ sơ đại học.

Cả ba và mẹ luôn tìm cách khuyên nhủ anh, nói rằng anh cứ tập trung vào học hành đi, còn chuyện đùa trẻ còn đang trong bụng kia, ba mẹ sẽ tìm cách giải quyết.

Tháng 3 là hạn nộp đơn xin vào đại học của tôi, vậy nên tôi cũng có những chuyện cần phải làm.

.....

Trong lúc tôi ngồi giải bài tập Anh, cái Như ngồi ngậm cây kẹo mút và nhìn giấy báo giải thưởng âm nhạc của tôi.

- “Chà, khá qua ta, mày thức khuya mấy đêm liền để sáng tác cơ mà. Muốn ăn gì không? Tao khao?”
- “Thôi đi ba, đã bảo bao nhiêu lần là tao đang giảm cân rồi, nhờ ơn mày mà gần nửa năm nay chẳng xuống kí nào.”

Tôi đóng nắp bút rồi cười nhạt. Cái tóc mới uốn của Như làm tôi cảm thấy vô cùng ngộ nghĩnh, cô bạn có gương mặt tròn tròn của tôi trông khá ư là dễ thương trong bộ dạng mới này.

- “Thôi, tao lên phòng giáo viên có việc.”
- “Hả? Sao cứ mỗi lần đang nói chuyện dở với tao là mày lại lên phòng giáo viên vậy?”
- “Có đâu, mày tự tưởng tượng ra đấy.”

Giáo viên chủ nhiệm nhìn hồ sơ của tôi một cách chăm chú:

- “Vậy là em sẽ thay đổi nguyện vọng?”
- “Vâng ạ, em muốn lấy thêm học bổng.”
- “Với khả năng của em mà không được vào trường top cao kể cũng tiếc, em có muốn đợi năm sau rồi nộp đơn không? Biết đâu điều kiện gia đình em tới lúc đó sẽ khác.”
- “Dạ thôi, nộp bây giờ dễ kiếm học bổng hơn ạ.”

Trong tương lai gần, có thể gia đình chúng tôi sẽ phải chăm sóc cho một đứa bé. Nuôi cả anh hai và tôi ăn học cũng đã mệt, thêm cả đứa bé thì gia đình tôi sẽ lâm vào cảnh nợ nần mất. Học phí cho đại học không bao giờ là rẻ, nếu có thể tiết kiệm được một chút thì tôi sẽ làm.

Chị Hạnh -đội trưởng- đối với tôi đã mềm mỏng hơn, có vẻ chị ấy rất hài lòng về những gì tôi thể hiện trong các buổi tập gần đây.

- “Trận thi đấu sắp tới, em có khi sẽ là con át chủ bài của đội.”
- “Chị cứ khen em hoài làm em tưởng thật bây giờ.”

Khẽ cúi người, chị Hạnh dùng bàn tay thanh mảnh của mình xoa đầu tôi.

- “Em làm rất tốt, thể trạng tốt, kĩ thuật tốt, tâm lý cũng rất tốt.”

Tôi lại tiếp tục cười trừ, chị Hạnh đúng là biết cách khen người khác, vài câu nói của chị cũng khiến tôi bay lên mây rồi.

- “Chị xin lỗi vì lần trước đã mắng em, thật ra thi đấu thì ai chẳng có lúc hiếu thắng, chỉ là chị không muốn em gặp nguy hiểm.”

- “Không sao đâu ạ, chị phải chịu trách nhiệm cho bọn em mà, với cả lần trước cũng là do em sai.”

Đôi môi chị ấy chợt nở nụ cười, nụ cười ấy quá đẹp khiến tôi phải ngẩn người một lúc lâu.

Quãng đời học sinh lớp 11 của tôi đã trôi qua hơn một nửa, bây giờ đã là đầu tháng 2, tuyết vẫn rơi sau mỗi đêm và bầu trời đặc sệt màu tro. Tôi không thích cũng chẳng ghét cái thời tiết này, chỉ là mỗi lúc gió lùa khiến tôi da tôi buốt, người khẽ run lên.

- “Con chào mẹ, hôm nay mẹ vào sớm ạ?”

Vừa mở cửa nhà, tôi đã thấy mẹ mình đứng đó, bà đang mặc chiếc tạp dề màu tím nhạt cùng nụ cười trên gương mặt. Bà vội tiến về phía cửa, đỡ chiếc cặp và cầm nó giúp tôi.

- “Mẹ ơi, có chuyện gì vậy ạ?”

- “Ba con đang ở phòng khách, con vào nói chuyện với ông ấy một tí nhé.”

- “À... vâng ạ, mà mẹ cứ đưa cặp đây, con tự cất cũng được.”

Bà lắc đầu, tay khẽ ra hiệu cho tôi đi.

- “Con chào ba.”

Dưới ánh đèn vàng, ông nhẹ nhàng đặt tờ báo xuống, tay còn lại tháo kính nhắc tôi ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện ông.

- “Ba xin lỗi, con mới về còn đang mệt mà đã gọi con ra đây.”

- “Không sao đâu ạ, ba hiếm khi về nhà mà.”

Tôi và ba bỗng im lặng một lúc lâu, bên cạnh ánh đèn vàng nhập nhòa, tôi nghe được tiếng thở dài và cái bóng rộng lớn của ông. Trên người ông có mùi dầu gió thanh thoát dễ chịu, nó như làm cả căn phòng trở nên im lặng hơn.

- “Chuyện của anh con, con cũng đã biết quá rõ rồi.”

- “Vâng.”

- “Đứa trẻ sẽ ra đời, và gia đình ta sẽ nuôi lớn nó.”

Hai tay của ông đan vào nhau, người ông hơi nhoái về phía trước, nhưng ánh mắt u sầu kia đã không còn nhìn tôi nữa. Tôi nên thở phào nhẹ nhõm vì không phải nhìn vào đôi mắt nâu ấy, hay lo lắng vì ông là người không dám đối mặt với tôi trước?

- “Vậy nên từ giờ sẽ phải sống tiết kiệm, mà con biết đấy, anh con đang học rất tốt, chỉ hai năm nữa là ra trường, rồi có bằng.”

Đôi mày tôi hơi nhíu lại, dù đã biết trước những gì ba sẽ nói, nhưng đầu óc tôi vẫn quay mòng.

Sao ba lại nói nhiều về anh hai như thế, rốt cuộc là ông đang ám chỉ điều gì.

- “Ba biết rằng đây là lỗi của anh hai con, nhưng nó học cũng gần xong rồi, đợi sau này trừng phạt nó cũng chưa muộn, nhưng mọi chuyện đang dở thế này, ba mong con hiểu...”

- “Vâng, con sẽ xin được học bổng của trường đại học.”

Tôi biết, anh là niềm tự hào của ba, dù chuyện anh làm là sai trái đi nữa, nhưng vì tương lai của anh, ông sẵn sàng hi sinh.

Ba tôi lắc đầu, ông cúi gằm mặt xuống hai bàn tay đang đan vào nhau của mình. Tiếng gió rít ngoài cửa khiến tôi giật mình, bàng hoàng nhìn ra ngoài.

- “Không, ba muốn sau khi con tốt nghiệp cấp 3, con sẽ kiếm việc làm.”

...

..

Nghĩa là khi học xong cấp 3, ba không muốn tôi học đại học sao?

Tại sao lại như vậy? Dù cho tôi có kiếm được học bổng, tôi cũng không thể học? Những lời này của ba, liệu ông có biết rằng đối với tôi nó tàn độc tới mức nào không? Ông chắc hẳn là biết, vì ông là ba của tôi mà.

Cổ họng tôi như bị chặn lại bởi đôi bàn tay gầy gò kia của ba, những ngón tay của tôi bấu chặt vào thành ghế.

Cả người tôi run lên vì giận dữ hay sợ hãi? Bản thân tôi cũng không rõ.

- “Nhà mình khó khăn đến vậy sao?”

Bên trong tôi như có những con rắn đang bò sục sạo, nó cắn từng miếng thịt bên trong rồi lại tiếp tục trườn bò ngăn không cho máu đỏ tuần hoàn. Tôi cảm nhận được nhiệt độ trên mặt tôi đang dần nóng lên, cái thứ nước ứa từ bên trong hốc mắt tôi cứ thế tuôn ra. Tôi thậm chí còn chẳng thấy được mọi thứ xung quanh nữa. Tôi tệ hơn, tiếng vo ve trong đầu tôi đang ngày càng lớn.

- “Ba cầu xin con, đừng khóc, ba hứa sau này sẽ kiếm cho con một người chồng thật tốt, tuyệt đối sẽ không để con chịu thiệt. Con làm ơn hãy nhẫn nhịn giúp ba một lần này nữa thôi.”

Gió lạnh luồn qua bờ môi tôi khiến mọi thứ bên trong trở nên khô hốc, nhưng sao cái lạnh ấy lại chẳng làm khô mắt tôi được.

- “Nhưng anh hai vẫn có thể đi học thêm cơ mà, anh hai vẫn có thể học ở ngôi trường đắt đỏ đó cơ mà, con... tại sao con phải chịu đựng vì anh? Ba không nhớ những gì anh đã làm với con sao...”

Cả người tôi chẳng còn sức lực, hai cánh tay tôi cứ thế rũ xuống, trượt dài khỏi thành ghế. Tại sao ba vẫn không nhìn vào mắt tôi, tại sao dáng vẻ của ông lại cực khổ đến thế?

Ba ơi, ba đang cúi người cầu xin con đấy sao? Ba nhìn vào mắt con đi, ba nhìn con đi này. Con đây, con gái của ba đang ở đây cơ mà.

À, tôi có nói gì đi nữa thì chắc ông cũng chẳng nghe thấy đâu. Ông đi làm về trễ, ông ấy mệt lắm rồi.

Cơ thể tôi tự động di chuyển, chân tôi cứ thế mà bước lên cầu thang hướng về phòng tôi.

- “Mình là một đứa trẻ ngoan.”

- “Mình lúc nào cũng hiểu chuyện, nghe lời.”

- “Mình chịu đựng được mà.”

- “Mình..., phải rồi, mình nên bình tĩnh, nên biết bỏ cuộc đúng lúc.”

Tôi đang nói gì vậy nhỉ? Chịu thật. Mà có ai quan tâm kia chứ, tôi chỉ nói thôi, nào có ảnh hưởng đến ai. Cả người tôi nằm gục trên giường, cơ thể tôi vô cùng mệt mỏi, có lẽ đã đến lúc tôi nên đi ngủ rồi. Ngủ sớm thôi, mai còn dậy sớm đi học nữa.

- “Mình phải...”

Cổ họng tôi đau, nhưng chẳng hiểu sao đôi môi cứ mấp máy muốn nói, tôi cứ để mặc cho chất nhầy từ trong miệng rơi ra thấm lên giường. Còn cái thứ nước lạnh lạnh trên gương mặt tôi nữa, sao chẳng chịu khô đi, nó làm tôi cảm thấy rất quá.

Tiếng kim loại cứ kêu lách cách từ mọi phía làm đầu tôi đau quá, ai đó dừng nó lại đi, tôi phải ngủ, mai tôi còn phải đi học, tôi không thể đi trễ được.

Trường học... đối với tôi quan trọng lắm.

13. Chương 13: Bất Ổn (3)

“Xấp giấy này để bên trái, xấp còn lại để trên bàn giáo viên chủ nhiệm.” Khi đã chắc chắn rằng mình đã đặt đúng vị trí, tôi phúi tay rồi rời khỏi phòng giáo viên.

Thời tiết dạo này đã trở nên nóng hơn, mà cũng thật lạ, khi con người bắt đầu quen với cái lạnh da diết của mùa đông rồi thì lại ông trời lại bắt đầu cho nắng ấm xuất hiện. Tôi đưa tay lên chạm vào cửa kính, vẽ theo đường nét của giọt nước lạnh lạnh đang lăn dài bên ngoài.

- “Phương ơi!”

Nghe tiếng gọi, tôi vội rút tay bỏ vào túi váy, lỡ để ai thấy nhìn thấy hành động kì quặc của mình rồi, thấy ngại ghê.

- “A, chào Hạ, có chuyện gì thế?”

Hạ đột nhiên nhìn tôi hẩn một lúc lâu, chắc không phải vì cái hành động vẽ vờ hồi nãy của tôi đâu nhỉ?

- “Phương, có mực dính trên mặt bạn kìa.”

Tôi vội đưa tay quệt qua, đúng là có chút mực xanh thật. Đang lúng túng tìm cách lau thì Hạ đưa tôi một tờ khăn giấy.

- “Ra ngoài bồn nước rửa mặt đi, để mình đi cùng lau mặt cho.”

Tuy Hạ thấp người hơn tôi, nhưng lại nhanh nhẹn nhỏ nhắn. Biết tôi không có gương nên không ngại lau mực giúp tôi. Vì cô bạn thấp hơn tôi những một cái đầu, nên tôi đành phải ngồi xuống chiếc ghế gần đây.

- “Cám ơn Hạ nhé, mà hôm nay không họp cán bộ à?”

- “Ừ, thế Phương không có buổi tập à?”

- “Mình có, nhưng hôm nay tập trễ, tí nữa mới đi.”

Hạ khẽ miết cái vết mực dưới mắt tôi, rồi cô nàng mỉm cười, gạt đầu bảo xong rồi đấy.

- “Cám ơn Hạ nhé.” Tôi vội đứng dậy, kiểm tra đồng hồ.

- “Phương, nếu bây giờ bạn rồi, liệu có thể nói chuyện với mình một chút được không?”

Cái điệu bộ rụt rè của Hạ làm tôi cảm thấy khó mà từ chối, tôi vuốt tóc mình rồi suy nghĩ, dù sao thì cũng chưa tới giờ. - “Được thôi.”

Trên sân trường pha trộn giữa cái gió lạnh của mùa đông và nắng thơm của mùa xuân, mái tóc dài xoăn nhẹ, trông hơi bông bênh của Hạ nhẹ nhàng bay theo gió, cô ấy chột cúi mặt xuống, giọng lí nhí:

- “Mình có nghe nói, Phương là bạn thân của Tuấn phải không?”

Chắc, mạng lưới học sinh cũng ghê thật, tôi ít khi nào nói chuyện với Bon ở trường thế mà cũng có người lần ra được.

- “Không hẳn là thân, nhưng hai đứa mình đúng là có chơi với nhau hồi nhỏ, giờ thì thi thoảng có nói chuyện với nhau.”

Con gái ấy nhá, phức tạp lắm, giờ mà nói “tui đúng là bạn thân của Bon, còn lên kế hoạch với Bon để cướp đồ đảng ấy nữa cơ” thì mọi chuyện lập tức sẽ trở nên rối rắm, tránh được cái gì phức tạp thì cứ tránh. Tin tôi đi, tôi cũng là con gái nên tôi hiểu rõ lắm.

- “Nhưng chắc hẳn là Tuấn cũng hay nói chuyện với bạn lắm đúng không?”

- “Ừm... không phải là lúc nào cũng nói.”

Hình như Hạ đang thăm dò tôi, nhưng tôi lại không rõ rằng cô ấy muốn xác nhận điều gì.

Cô ấy chột quay mặt đi, gương mặt hơi hướng lên cao.

- “Tuấn từng nói rằng, cậu ấy thích tớ.”

- “Cậu ấy rất tốt, dẫn tớ đi chơi, nói chuyện với tớ, rất quan tâm đến tớ, nhưng lúc cậu ấy tỏ tình, đối với tớ Tuấn chỉ như một người bạn.”

Tôi bây giờ có nên lên tiếng hay không?

- “Lúc tớ từ chối, tớ cứ nghĩ tình bạn này đã kết thúc rồi. Nhưng hôm sau, cậu ấy lại hỏi tớ rằng liệu chúng tớ có thể làm bạn lại từ đầu không. Dù biết rằng chuyện này sẽ chỉ làm cậu ấy đau lòng hơn thôi. Nhưng tớ vẫn gật đầu... Tớ đúng là ích kỉ mà.”

Ích kỉ gì chứ? Hạ nói những chuyện này với tôi để làm gì?

- “Rồi nhé, Tuấn hay đi chung với tớ mỗi khi tan học về, lúc nào cũng mang phụ đồ, đi cùng tớ đến phòng giáo viên, cậu ấy còn nói mỗi bàn thắng tại trận đấu bóng rổ đều giành cho tớ. Dần dần, tớ cảm thấy rất thích ở bên cậu ấy,

Tuấn ấm áp, hay cười, làm tim tớ đập nhanh mỗi khi gặp cậu ấy. Lúc đó tớ nghĩ rằng, mình đã thích cậu ấy mất rồi.”

Tôi muốn bỏ chạy, muốn bịt tai lại. Hạ ơi, cậu đừng nói nữa. Khi phải nghe những lời ấy, tim tôi đau lắm.

- “Tớ biết là mình ích kỷ vì những gì tớ làm đã gây tổn thương cho Tuấn, nhưng tớ muốn chuộc lại lỗi lầm. Tớ muốn ở bên cậu ấy, muốn gần cậu ấy hơn ai hết, tớ muốn bảo vệ cậu ấy,”

Chợt, Hạ ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt tôi, cái ánh mắt mạnh mẽ đấy khiến tôi vô thức lùi một bước về phía sau. Hạ mỉm cười:

- “Vậy nên, nếu tớ tỏ tình với Tuấn, thì cậu có ủng hộ cho tớ không?”

Gió thổi mạnh cuốn cả những lá cây còn xanh, tạo nên tiếng xào xạc.

A ha, là thành công rồi phải không? Tôi đã luôn ủng hộ cho hai người họ đến với nhau mà, vậy là tôi đã thành công rồi phải không? Cả Bon nữa, chúc mừng nhé.

- “À, tất nhiên rồi, cậu cứ nói với Tuấn đi, chắc hẳn cậu ấy sẽ mừng lắm.”

Gương mặt Hạ hơi giãn ra, trên mặt cậu nở một nụ cười rất tươi.

- “Vậy sao, cảm ơn cậu.”

Hạ cúi đầu chào tôi rồi cậu ấy quay lưng quay trở về phòng giáo viên. Tôi biết rằng mình nên im lặng, nhưng lại không tự chủ được mà lên tiếng:

- “Tại sao Hạ lại nói chuyện này với tớ?”

- “Vì cậu... là bạn thân của Tuấn.”

Tôi thất thần, đứng im hẳn một lúc lâu. Cho đến khi tiếng gió thổi mạnh vào cửa sổ tôi mới thức tỉnh, rồi vội vàng chạy đến phòng Judo.

Cậu ấy biết rồi sao? Biết rằng tôi cũng có tình cảm với Bon nên mới nói những lời đó với tôi. Tôi vội lắc đầu để không cho bản thân nghĩ lung tung, nhưng tôi sợ, nếu cậu ấy biết, có lẽ nào Bon cũng biết rồi. Nhưng tôi không muốn thế, tôi muốn ở bên Bon, ít nhất là với tư cách một người bạn, tôi sợ mất Bon lắm.

- “Phương, em sao thế, không khỏe à?”

Tiếng của chị Hạnh làm tôi giật mình, tôi quay ngoắt sang:

- “Dạ, em không sao đâu, em chỉ đang nghĩ vấn đề một tí thôi.

Chị Hạnh rút tờ giấy lịch thi đấu ra đưa cho tôi, tay còn lại đưa tôi một chai nước.

- “Dạo này em thiếu ngủ phải không? Mặt mày nhợt nhạt, mắt có quầng thâm rồi kìa.”

Sự quan tâm của đội trưởng khiến tôi cảm thấy tự xấu hổ về bản thân, có thể đây chỉ là trách nhiệm của chị ấy, nhưng tôi có cảm giác như chị ấy cảm thấy có lỗi vì chuyện hôm trước.

- “Cuối tuần này là đấu rồi, nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng ngủ muộn, nhớ chưa?”

- “Dạ, em nhớ rồi ạ.”

Chị Hạnh mỉm cười rồi ra hiệu cho tôi trở về vị trí.

- “Cả đội bắt đầu luyện tập, cuối tuần này phải thi đấu hết sức mình cho tôi.”

Cả đội đồng thanh vang lên tiếng “dạ”, thằng Hoàng còn đập tay tôi, bảo rằng chúc mừng việc tôi sắp sửa xuất trận.

Tôi gật đầu, rồi sau đó tặng nó một cú quật thật mượt, thật tròn và thật đẹp.

Hết giờ tập luyện, tôi mở nắp lấy chai nước, lại phát hiện không thấy cuộn tập màu xanh đâu hết.

- “Hừm... tự dừng chẳng thấy cuộn vở Hóa đâu hết.”

Con Như nghe thấy thế, nó vội ngừng uống nước.

- “Vậy phải đi kiểm đi, mai nộp bài tập rồi mà. Có còn nhớ để quên chỗ nào không?”

Tôi tiếp tục lục cặp sách và thở dài.

- “Chắc là ở phòng giáo viên, hồi nãy tao có mang giấy tờ vào chỗ đó.”

Vớ lấy chìa khóa phòng giáo viên, tôi khoác vội chiếc áo khoác rồi chạy đi.

- “Tao quay lại kiểm tra phát, mày cứ đi về trước đi.”

- “Trời tối lạnh lắm đó, coi chừng bị cảm, lấy nhanh còn về nhà.”

- “Ok, tao biết rồi.”

Hành lang nhà trường giờ này chỉ còn lại ánh đèn mờ mờ. Sáng nhất chắc chỉ có mấy ánh đèn khẩn cấp màu đỏ. Tuy hằng ngày đều đi lại ở khu vực này, nhưng tôi không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng vì cái sự im ắng ở đây. Đúng là buổi tối có khác, thảo nào mấy cái phim ma học đường bán chạy ghê.

Chết thật, tự dừng suy nghĩ lung tung, ma cò gì ở đây giờ này. Bộ chưa đủ sợ hay sao mà tôi còn tưởng tượng ra mấy thứ kinh dị đó nữa. Chợt bàn tay tôi thấy hơi ẩm ướt, tôi vội đưa tay lên xem thì thấy mồ hôi đang rơi. Thật mất mặt, từng tuổi này mà còn sợ ma tới mức đổ mồ hôi hột.

Chân tôi bước thật nhanh thẳng đến phòng giáo viên, và giờ thì lưng tôi cũng bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

- “Xem nào, đèn, đèn ơi, đèn ở đâu.”

Tôi dùng tay mò mẫm tường tìm công tắc đèn, rồi gậy công tắc khiến cả căn phòng sáng bừng. Trên bàn giáo viên chủ nhiệm có cuộn tập màu xanh dương, hẳn là cuộn tập của tôi rồi.

Cất cuộn tập vào cặp, tôi định bụng sẽ rời khỏi đây ngay.

Nhưng hồi ơi cuộc đời, tôi lại chẳng may làm rơi bình hoa thủy tinh trên bàn của cô. Nó rơi xuống sàn rồi vỡ làm nhiều mảnh, nước bắn tung tóe, cả bông hoa hồng cùng lăn về góc trong bàn. Biết ăn nói thế nào với cô chủ nhiệm vào ngày mai đây... Mà thôi, dọn dẹp cái đồng này trước đã.

- “Mai mình còn phải quay lại đây để thông báo với cô về việc rút đơn.”

Trời đêm, lạnh thật đấy.

Bây giờ, tôi thật chẳng muốn về nhà.

Chuyện của anh? Rồi ba mẹ nữa.

Đã mấy hôm nay tôi không ngủ được trên chính chiếc giường của mình rồi.

Mệt mỗi lắm.

Tôi muốn khóc, nhưng lại chẳng thể khóc được.

Bất lực, tuyệt vọng, đau buồn, liệu có phải là cái cảm giác mà tôi đang trải qua? Cơn gió lạnh chợt lùa vào, làm tấm rèm bay theo như chập chùng như sóng biển, nó làm tôi nổi cả da gà.

Đưa tầm mắt xuống phía dưới, tôi như bị hút sâu xuống một cái hố như vòng xoắn ốc trống rỗng.

Liệu có cách nào để quay ngược thời gian không nhỉ?

Quay về trước cuộc thi bơi lội năm lớp 9. Quay lại trước lúc tôi nộp đơn vào trước cấp 3. Trước lúc tôi bắt đầu sáng tác nhạc, trước khi bắt đầu thi học kỳ. Trở lại lúc tôi còn có thể là người bảo vệ, ở bên Bon.

Cạch cạch!

Gió thổi mạnh đập vào cửa sổ và rít lên một tiếng yếu ớt, tiếng rít len lõi qua tai, lướt qua da của tôi. Tiếng gió va vào cửa sổ mạnh tới mức như khiến cả phòng bay lên. Gió làm mọi thứ trở nên hỗn độn, bên cạnh tôi vang lên tiếng dao cạo, tiếng kim loại lách cách, tiếng gào thét của mọi thứ. Rồi vạn vật bất chợt trở nên tối om.

Tôi ngồi quỳ xuống để thu dọn các mảnh vỡ thủy tinh.

Chợt tất cả các mảnh vỡ ấy phản chiếu một con quái vật đen to lớn, rồi sáng lóa đến chói mắt.

Dưới sàn như đang bị ai đó đập rất mạnh làm chân tôi run bần bật, mỗi lúc một dồn dập.

Cầu mắt tôi bỗng cảm thấy đau xé như có vật gì đó đâm xuyên qua. Tôi cúi gập người ôm lấy khuôn mặt đang rỉ máu. Đột nhiên toàn thân tôi bị đâm bởi những miếng thiếc sắc bén, mà gió thổi cứ ngày một lớn hơn. Gió muốn đập vỡ hết tất cả mọi thứ. Gió xé toạc chiếc bàn, những tờ giấy nhem nhuốc, xé nát cả không gian.

Nếu quay trở lại vào cuộc thi bơi hai năm trước, liệu tôi có thể thay đổi được điều gì? Năm đấy tôi bỏ cuộc không phải vì chấn thương mà là vì thành tích của tôi ngày càng đi xuống. Cho đến hôm tập luyện trước khi thi đấu, tôi lại là người về cuối trong đội. Không muốn mọi người thấy cô bé đoạt huy chương vàng năm nào lại xuống dốc đến vậy, tôi quyết định bỏ cuộc.

Tay tôi đau, có thứ gì đó đang cố cắt nó, đang cứa đứt từng ngón tay một. Tôi thậm chí cảm thấy mùi máu chạy xộc vào mũi tôi.

Nếu có thể trở về trước lúc gửi bài thi âm nhạc, thì liệu tôi thay đổi được gì? Tôi vốn đã chẳng có năng khiếu, tôi vốn chỉ có thể đi tới đấy được thôi.

Đầu tôi như bị ai đó nghiền nát, và từng dây thần kinh đang căng như muốn thoát ra, nỗi đau đớn khiến tôi gào thét đến khản cổ.

Nếu có thể trở về lúc tôi Bon và tôi ở phòng y tế? Liệu tôi có đủ can đảm để nói ra tình cảm của mình không? Không, vì tôi vốn là một đứa hèn nhát. Một đứa hèn nhưng lúc nào cũng tỏ vẻ can đảm, mạnh mẽ.

Tim tôi nghẹn đau, gió quẩn lấy nó rồi siết, siết thật chặt cho đến lúc nó nát bấy, khiến cho máu đỏ thẩm tủa ra ngoài.

Nếu có thể trở về vào buổi tối hôm đó? Liệu tôi có thể ngăn anh hai lại, hay liệu có ai giúp đỡ tôi không? Chẳng có ai cả, chẳng ai cứu lấy tôi cả.

Tôi cảm nhận được bàn tay gầy gò của ba đang cào cấu cổ họng tôi, bàn tay nhăn nhoe của mẹ đang giữ chặt đầu tôi, rồi các ngón tay tiến thẳng vào hốc mắt tôi. Sợ hãi, đau đớn, tôi vội nhắm nghiền mắt lại. Tiếng thì thầm xen lẫn sự than khóc của họ sẽ giết tôi mất.

Gió khê rít lên như hơi thở của con người, tiếng rít nghe ấy vô cùng khó chịu.

Có ai... có ai ở đây không?

Liệu có ai yêu quý tôi, khi mà đến cả tôi cũng căm ghét chính bản thân mình.

.

..

...

Ồ, ai đó đang đứng ở ngoài cửa kia? Trông quen lắm, hình như là Như. Mà Như đến đây làm gì vậy?

Như vội chạy lại rồi lay người tôi thật mạnh. Có chuyện gì mà sao gương mặt cậu trông hoảng sợ thế?

Cậu ấy đang nói gì đó, lặp lại rất nhiều lần nhưng tôi không nghe thấy. Có lẽ tôi đã làm rơi mất kính của mình rồi, nên khuôn mặt của Như trông mới nhòe đến vậy.

Thứ nước đang lăn dài trên khuôn mặt cậu là gì vậy, nước mắt sao? Sao lại khóc thế Như? Ai đó đã làm gì cậu à?

Đừng khóc nữa, khóc mà đẹp thì chỉ có trong phim thôi, còn ngoài đời thì xấu lắm nên cậu nín đi Như. Thấy nước mắt của cậu, lòng tớ cũng buồn theo.

Tôi chợt cảm thấy mệt, tôi muốn biết tại sao cậu ấy lại khóc, lại sợ hãi, nhưng tôi lại chẳng thể điều khiển cơ thể mình được nữa. “Tớ ngủ một chút nha Như, khi nào giáo viên tới nhớ gọi tớ dậy, rồi kể cho tớ nghe vì sao mà cậu khóc nhé.”

14. Chương 14

Chương 14:

Ngày thứ nhất

Thứ mùi thanh như thuốc sát trùng này đã quanh quẩn bên tôi bao lâu rồi? Và tôi đã ở đây từ lúc nào?

Nước mắt chảy ra khỏi hai hốc mắt, len lỏi vào những sợi tóc và thấm đẫm vào chiếc gối bông. Tôi mở mắt ra, mọi thứ chợt trắng xóa và tĩnh lặng, cảm giác bị hút sâu xuống làm tôi sợ đến run người. Bất giác, tôi chỉ có thể nhìn vào vô trung.

Những ngón tay của tôi đang bấu chặt vào chiếc đệm, mọi thứ xung quanh thật im lặng.

“Bệnh viện? Mình đang ở bệnh viện sao?”

Lúc này cơ thể tôi hồ hấp mạnh hơn bao giờ hết, tiếng thở cũng là thứ duy nhất tôi có thể nghe được trong cái căn phòng màu trắng này.

Tay chân của tôi muốn cử động, nhưng như có ai đó đã buộc đá tảng vào khiến cả người tôi nặng trĩu, trở nên tê dại.

“Phải làm gì đây..., à, y tá.”

Nếu tôi nhớ không nhầm thì nút gọi khẩn cấp hay nằm ở đầu giường. Tôi cố gắng ngửa cổ về phía sau, sau khi đã xác định được vị trí của sợi dây gọi khẩn cấp, tôi cố gắng hết sức dùng tay trái với lên đầu giường.

“Chắc, lại cái gì nữa vậy?”

Từ khuỷu tay trở xuống của tôi bị vướng bởi một sợi dây, nó nổi lên chiếc bình nước biển. Đừng nói rằng họ đang truyền nước vào bằng tay trái của tôi nha?

“Hết cách rồi, mình cũng chẳng nghiêng nổi người mà xài tay phải.”

Nhắm nghiền mắt, tôi mặc cho cây kim cùng một tí máu của mình rơi ra, tay trái tôi với tới sợi dây và bấm nút gọi y tá.

Bên cạnh tôi lúc này là một bác sĩ và một y tá, họ đỡ tôi ngồi dậy rồi kiểm tra nhiệt độ. Có nhiều chuyện tôi muốn hỏi, muốn biết, nhưng lại chẳng rõ nên mở lời thế nào.

Cô y tá trẻ đưa cho tôi chiếc kính đỡ tôi hay mang, và vị bác sĩ đặt trước mặt tôi một chiếc bảng chữ cái, bảo tôi đọc.

Bỗng mắt phải tôi nhói lên, kéo theo cả cơn đau đầu. Tôi vội quay phắt sang một bên và nhắm thật chặt mắt lại.

- “Đau đầu à?”

- “Dạ vâng.”

Bàn tay lạnh lạnh của y tá vội giữ lấy không cho tôi chạm vào mắt mình, cô ấy tháo kính của tôi ra, rồi nhẹ nhàng đặt tôi nằm xuống. Vị bác sĩ kia sau khi trao đổi vài lời với y tá thì rời khỏi phòng.

Cô ấy xoa thuốc sát trùng lên tay trái rồi thì thầm:

- “Sẽ cảm thấy hơi đau nên em chịu khó một chút nhé.”

Những gì tôi cảm nhận được chỉ là một mũi kim nhỏ lạnh ngắt đi vào bên dưới da tôi, cũng không đến nỗi đau như những gì tôi lo nghĩ.

Khi nhìn về cả hai tay trái và phải, tôi phát hiện mình có những vết băng và các vết trầy mờ mờ. Trong lúc chị y tá đang sắp xếp mấy viên thuốc, tôi mạnh dạn hỏi:

- “Chị ơi, tại sao em lại ở đây vậy?”

- “Em đừng có lo gì hết, đợi cơ thể ổn định hơn rồi chị sẽ giải thích cho em.”

Ổn định sao? Như vậy là có ý gì? Chẳng phải tôi trạng thái của tôi đang rất bình thường sao? Nhưng tôi cũng không biết mình phải làm gì hơn ngoài nghe theo chỉ dẫn của chị ấy. Chị y tá lấy một chiếc ghế rồi kéo lại bên cạnh chiếc giường của tôi.

- “Em có cử động được tay chân không?”

- “Được, nhưng chỉ hơi nhúc nhích.”

- “Ừ, một thời gian sau em có sức là sẽ cử động được bình thường thôi.”

Tôi khẽ gật đầu rồi tiếp tục trả lời các câu hỏi của chị ấy, nào là có thấy đau ở đâu không, cổ họng thế nào, đầu đau ở bên nào, có khó thở không?

- “Em có nhớ trước khi ở bệnh viện ra thì mình đã ở đâu và làm gì không?”

- “Em ở trường, tập cùng đội Judo...”

Rồi sao nữa nhỉ? Hình như lúc đó đang ra tôi phải bắt đầu ra về rồi mà.

- “Sau đó em đến phòng giáo viên để tìm một cuốn tập để quên.”

Tôi chợt cảm thấy mệt, và chị y tá cũng đã nhận ra hơi thở nặng nề của tôi. Sau khi chỉnh trang lại chiếc chăn trắng, chị ấy dặn dò tôi rằng cứ ngủ đi, và chị ấy sẽ thông báo với gia đình tôi.

Khi tỉnh lại từ từ cái hồ sâu hun hút ấy thì trời đã tối, tôi chợt quay rồi chợt phát hiện ra có một sự ấm áp quen thuộc bên bàn tay phải của mình.

Dưới sự tĩnh lặng của căn phòng đầy mùi thuốc, giọt nước óng ánh trên gương mặt của mẹ tôi từ từ rơi xuống. Bà mỉm cười, một nụ cười buồn vời vợi.

15. Chương 15: Như Bên Tôi

Ngày thứ ba.

Tôi tin rằng Như nó biết rằng tôi ghét ăn dưa gang, nhưng có sao nó lại mua hẳn cả một lẵng dưa gang , được trang trí đẹp lộng lẫy, đi thăm bệnh tôi. Như ngồi trên chiếc ghế xanh, cẩn thận cắt dưa cho tôi, mà lâu lắm rồi mới được thấy được dáng vẻ thực nữ của nó.

Nó cắt xong một miếng đầu tiên mà chẳng để tâm đến bệnh nhân này, cứ thế bỏ thẳng vào miệng nó luôn. Thế mà tôi cứ tưởng miếng dưa gang đó là dành cho tôi cơ đấy.

- “Thế... mẹ kể cho mày nghe hết rồi à?”

- “Ừ, cũng tại hôm qua tao gắng hỏi dữ quá, mà bác sĩ cũng đồng ý cho tao biết chuyện. Mọi người cứ làm quá hoài khiến tao cảm thấy như tao đang bị tâm thần ấy.”

Miếng dưa be bé cứ thế bay thẳng vào mồm tôi mà con Như chẳng hề báo trước. Tôi cũng không than phiền nữa, dưa này ngọt mà ngon.

- “Đúng là mày bị tâm thần chứ còn gì nữa!”

Như biết tôi đang nằm viện, mà nó nở nặng lời như vậy. Chắc, cái tính cách của con này thật là hết sửa được rồi.

Nắng chiều len lỏi vào căn phòng mang theo mùi hương ẩm ướt. Tiếng nước róc rách, tiếng gió thổi nhẹ khiến tôi cảm thấy thật yên bình. Cái Như thì đang rửa dao, nó ở với tôi như thể từ hồi chiều tới giờ, lúc thì nói chuyện lúc thì im lặng.

Tôi nhập viện ngày thứ năm, ngủ liền tới sáng Chủ Nhật, mà giờ đã là thứ Ba rồi. Ngoại trừ mấy vết thương ngoài da được quần băng đầy đủ ra thì tôi cảm thấy cơ thể của mình khá ổn định, vậy mà bác sĩ vẫn chưa cho tôi biết khi nào thì được xuất viện.

- “Như nè, chuyện tối hôm đó..., mày kể cho tao nghe được không?”

- “Hả? Chẳng phải mày bảo rằng mẹ mày kể rồi sao?”

- “Ừ, nhưng mà tao muốn nghe từ mày cơ, nằm đây mấy ngày nay hoài tao thấy chán lắm rồi.”

- “Mày nhiều chuyện ghê.”

Sau khi lau tay, nó kéo ghế lại sát chiếc giường của tôi, tay thì chống cằm:

- “Thế muốn nghe bản đã qua chỉnh sửa hay có thể nào kể thế ấy?”

Tôi bảo cứ kể hết đi thì nó lại thở dài. Mắt nó cứ nhìn mông lung, hết ngược lên trần nhà rồi lại cúi xuống dưới đất. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng cộng thêm đôi mắt đầy mong chờ của tôi, nó quyết định kể:

- “Sau lúc mày chạy về phòng giáo viên, chị Hạnh rủ cả đội đi ăn, xem như cổ vũ tinh thần cho trận đấu sắp tới. Thế là tao rút điện thoại ra hỏi xem mày có đi được không? Mà mày không nhắc máy nên tao với chị ấy, thẳng Hoàng vào khu giáo viên tìm mày.”

Đôi mày của Như chột nheo lại, nó lấy đĩa dưa đặt trước mặt tôi, ám chỉ rằng ăn đi thì mới kể tiếp.

- “Chị Hạnh với thẳng Hoàng đợi ở tầng dưới, còn tao đi lên tầng trên tìm mày, đang đi thì nghe tiếng mày hét.”

Như đột nhiên dừng lại, nó đứng dậy và quay lưng về phía tôi, đi thẳng đến chỗ rót nước. Nó đưa tôi ly thủy tinh song sánh nước, tôi đưa tay nhận lấy rồi húp một ngụm nhỏ. Chiếc ly phản chiếu cái ánh mắt tĩnh lặng của nó, ở đôi mắt ấy có điều gì đó khiến tôi khẽ run lên.

Bằng một giọng trầm ổn, nó dặn tôi rằng phải bình tĩnh, tôi mà kích động, nó sẽ dừng kể ngay lập tức. Tôi lập tức gật đầu đồng ý.

Lúc chạy dọc hành lang, Như nghe thấy tiếng gió thổi mạnh, nó chột bất an, lo lắng nên mở tung cửa phòng giáo viên mà chẳng suy xét. Rồi nó thấy tôi ngồi bệt trên sàn đất, xung quanh vương vãi các mảnh thủy tinh. Khuôn mặt, quần áo của tôi bết bết máu, Như thậm chí còn thấy vết rạch dài trên cánh tay tôi lộ rõ thịt đỏ. Nó vội chạy lại mà chẳng ngăn ngại những mẩu sắc nhọn xung quanh, sau đó cố giựt miếng thủy tinh đang được tôi nắm chặt trong tay phải. Nó bảo rằng lúc đó máu tôi chảy nhiều lắm, máu trên trán tôi

tuôn ra mà ướt đầm cổ áo, còn máu ở bàn tay phải của tôi cứ chậm chậm lặn dài không ngừng. Lúc đấy nó sợ quá nên ôm lấy tôi mà khóc.

- “Lúc đó may mà có chị Hạnh với thằng Hoàng chạy đến kịp thời, thằng Hoàng nhanh trí gọi cứu thương, chị Hạnh lôi mây ra băng bó tạm cho mây. Không có hai người đó chắc tao ngồi ôm mây khóc ngon lành tới khuya luôn.”

Nghe câu đùa của nó, tôi chẳng thấy vui gì cả. Lúc nhận thức được thì đã thấy các ngón tay của tôi bấu chặt lấy chiếc chăn trắng xóa rồi. Cổ họng tôi hơi đau như nuốt phải vật gì đó rất cứng và đôi chân tôi chợt trở nên tê dại. Tôi nuốt khan:

- “Vậy là mọi chuyện đều do tao làm hết đó hả?”

Tôi mệt mỏi nâng tay nhẹ nhàng chạm vào trán: “Chỗ này?”

Khẽ lướt qua cánh tay yếu ớt: “Chỗ này?”

Cuối cùng, tôi đặt nhẹ ngón tay lên lòng bàn tay phải, được che phủ bởi lớp vải trắng xóa: “Và chỗ này nữa?”

Nó gật đầu, khiến mái tóc trượt qua bờ vai một cách rũ rượi.

Chợt cảm thấy buồn cười, tôi nhếch mép:

- “Mẹ tao kể rồi, nhưng tao không muốn tin, nghe người tận mắt chứng kiến như mây kể lại thì đúng là sốc thật đấy.”

Tôi chep miệng cho tan đi cái đắng bên trong:

- “Trước giờ tao chưa bao giờ ngờ rằng tao sẽ tự rạch tay mình, càng không ngờ rằng tao lại điên đến thế.”

Ánh nắng tà chiều bên ngoài đổ rực, nó rọi vào căn phòng, lại vươn tới tận chiếc giường tôi đang nằm. Cái màu đỏ ấy làm tôi nhức mắt, mắt tôi nheo mắt lại, đưa tay lên xoa sống mũi.

- “Cái lúc mây tìm thấy tao ấy, trông khuôn mặt tao như thế nào vậy.”

Tuy căn phòng tối nhưng tôi vẫn thấy được khuôn mặt của nó đang từ từ nhả lại, bằng một giọng trầm đều, nó nhắc tôi:

- “Đừng để ý đến chuyện đó nữa, mây nằm nghỉ tí đi, hôm khác tao kể tiếp cho.”

Nhiệt độ chiều hôm nay hơi nóng hơn so với mọi hôm, không cứ đặc lại quanh quần xung quanh căn phòng, có lẽ chính vì vậy mà tôi bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Hoàng hôn có màu đỏ thẫm, cái ánh sáng ấy như đang uốn cong cả căn phòng, cuốn mọi thứ vào thế giới huyền ảo của riêng nó. Đầu tôi chợt nhói lên theo từng cơn, khiến mắt tôi thấy Như đứng bên cạnh như một hình ảnh phản chiếu của mặt trời.

Nó chìa tay về phía tôi, nhẹ nhàng bảo rằng để nó cất ly nước. Tôi xoa thái dương rồi đưa cho Như chiếc ly đã vỡ một nửa.

Choang!

Toàn bộ dây thần kinh của tôi như căng lên, đồng tử tôi giãn to nhìn trân trân vào các mảnh thủy tinh bị đẩy văng tứ tung trên sàn. Cả người đột ngột co giật, đầu đau thối khiến hai tay tôi vô thức ôm lấy nó, cúi gập người vùi đầu vào chiếc chăn mùi thuốc.

Tôi nghiêng răng, thì thầm:

- “Như ơi?” - Nhưng chẳng có tiếng trả lời.

Gọi ai vậy?

Như đâu có đến đây.

Đang nói chuyện với ai vậy?

Ngay từ đầu đã không có ai ở đây rồi.

16. Chương 16: Mít

“ Buổi tập cuối của Phương cùng với đội là vào thứ Năm tuần trước. Hôm đó tôi và đội ở tiệm mì ăn mừng trước ngày thi đấu. Đội trưởng, Hoàng và Như quay trở lại phòng học tìm Phương, còn bọn tôi thì đi trước. Một lúc sau thì tôi nhận được điện thoại của chị Hạnh, nói rằng cả bốn người bọn họ sẽ không đến.”

Thứ năm tuần trước, vậy là Phương đã nghỉ học được hơn một tuần, nhưng theo những gì Tuấn được nghe thì cô ấy chỉ mới nghỉ phép có ba ngày.

“ Sau đó Phương nghỉ học, tôi có hỏi vì sao, nhưng chị Hạnh bảo rằng Phương và gia đình có lý do riêng mà không tiện nói với mọi người, nên cũng chẳng ai hỏi thêm nữa.”

Cậu trai ấy ném hộp sữa vào thùng rác, rồi xách chiếc cặp táp đặt lên vai.

“ Nhưng tôi khuyên thật lòng, nếu cậu muốn biết chuyện gì đã xảy ra, cách tốt nhất là đến hỏi trực tiếp gia đình của Phương, người trong đội chẳng ai biết gì hơn, mà cả bốn người kia sẽ không hé nửa lời đâu. Tôi về đây, trời cũng sắp mưa rồi.”

Tiếng bước chân ngày một nhỏ dần, bỏ mặc cho Tuấn đang đứng sững ở đấy.

Ai là Phương? Phương là gì mà khiến Tuấn phải lo lắng đến thế?

Phương là người bạn mà Tuấn chơi rất thân hồi nhỏ, tên ở nhà là Mít, nên so với cái tên Phương mà nói thì Mít là cái tên gần gũi với cậu hơn. Trong ký ức thuở bé của cậu, Mít rất to lớn và mạnh mẽ, không phải là một đứa trẻ nghịch ngợm thích đánh nhau, nhưng sẵn sàng ném một thằng nhóc khác lăn ra cát nếu dám bắt nạt cậu. Là người mà đã không cho cậu ăn kem trước giờ ăn tối khiến cậu khóc rất to. Cũng là người mà cậu rất ngưỡng mộ vì cái vẻ cao lớn và trí khôn vật ấy. Khi đã lên cấp 2, tuy học khác trường nhưng cậu vẫn lên nhìn Mít từ xa. Cậu thấy Mít hay bơi lội, uốn lượn trong nước, nổi bật trong đám đông vì cao hơn các bạn đồng lứa và rất hay cười. Rồi cậu cùng gia đình chuyển đi nơi khác sinh sống

Sau ba năm, cậu quay lại nơi đây, càng tình cờ hơn là cậu học chung trường cấp 3 với Mít. Sẽ thật tự hào biết bao nếu Mít biết về việc cậu đã trưởng thành như thế nào trong bao năm qua. Rằng cậu đã trở nên to và cao hơn cả Mít, thành tích học tập lúc nào cũng làm ba mẹ cậu nở mặt nở mày, là thành viên chủ lực của đội bóng rổ, và tuy không có ý xấu, nhưng cậu cũng nhận thấy sự xấu hổ của các cô gái khi tiếp xúc với cậu. Thế nên, cậu cũng ý thức được rằng về bề ngoài của mình cũng không phải hạng xoàng.

Nhưng đứng bên cạnh Mít, cậu cảm thấy những suy nghĩ của mình thật trẻ con. Mít để tóc ngắn và hay cười, mọi người tin tưởng Mít vì Mít đã nói là chắc chắn sẽ làm được. Tuy không nằm trong hội học sinh, nhưng ai cũng biết Mít luôn là người góp ý và hỗ trợ cho mỗi hoạt động của nhà trường khiến thầy cô luôn có ấn tượng tốt về Mít.

Cậu có trận thi đấu bóng rổ, Mít chỉ đứng lặng lẽ một bên sân mỉm cười, và cậu thi đấu hết mình vì không muốn làm uổng phí nụ cười đó. Vì là con trai nên cậu cũng khá ít nói, nhưng với Mít, cậu cảm thấy khá thoải mái khi nói chuyện với cô, Mít cũng chỉ mỉm cười lắng nghe câu chuyện của cậu mà không bình luận thêm câu nào, rồi thì thoảng khẽ gật đầu. Nếu Tuấn và Mít đi mua đồ, cô sẽ khéo léo tự xách lấy túi đồ của mình mà nhẹ nhàng từ chối mọi lời ngỏ ý xách phụ của cậu.

Và khi cậu tỏ tình thất bại, Mít tìm thấy cậu trước, lặng lẽ ngồi bên cậu, rồi lại khẽ mỉm cười an ủi.

Phương là người thế nào?

Phương là Mít, là một cô gái mạnh mẽ luôn tạo cảm giác ấm áp, khiến người khác tin tưởng. Là một người độc lập, hay cười, và chẳng bao giờ thờ ơ hay tỏ ra phiền muộn. Học lực xuất sắc và thuộc hàng công của đội Judo, và cũng là người chưa bao giờ khiến bạn bè hay thầy cô phải lo lắng.

Mạnh mẽ và cô độc, là hai từ dễ miêu tả về Mít, cô bạn thân của Tuấn.

Mẹ của Phương nghe thấy tiếng chuông, bà lật đật chạy ra mở cửa thì thấy một cậu con trai mặc áo sơ mi trắng, người ướt sũng, đứng thất thần dưới cơn mưa.

Nước mưa trượt qua tóc cậu rồi rơi xuống, làm cả chiếc áo trắng thấm đẫm nước. Cậu lên tiếng, giọng khản đặc:

- “Bác ơi, Mít ở đâu vậy?”

17. Chương 17: Héo Mòn

Tiếng chân của côn trùng đến từ mọi phía, nó bò lạo xạo, lấp ló, bám vào rèm cửa tạo nên những tiếng sột soạt, còn phát ra cả tiếng rít làm tai tôi đau nhói. Tôi đã nói với các bác sĩ rằng có rất nhiều côn trùng đang ở đây, nhưng không ai tin tôi, họ nói rằng đầu tôi chỉ đau, khiến tôi mệt mỏi rồi tưởng tượng thôi. Nhưng tôi nghe thấy tiếng chúng nó, như đang dùng những con mắt đục ngầu ấy quan sát tôi, như đang chực chờ lao vào cắn xé tôi.

Sợ hãi, tôi quấn lấy chiếc chăn rồi bước xuống, cúi người bò vào gầm giường. Cả cơ thể tôi run lên bần bật vì lạnh, vì sợ, vì đau, tôi thu người lại cho chiếc chăn quấn lấy một cách chắc chắn rồi đưa ngón tay cái lên miệng cắn. Tôi cũng không hiểu sao tôi lại thích cắn móng tay, nhưng việc này đơn giản giúp tôi cảm thấy bớt căng thẳng hơn.

Cứ như vậy, tôi ngồi thu lu dưới gầm giường cho tới tận lúc y tá vào phòng.

Tôi dành hầu hết thời gian của một ngày để ngủ, tới khi bầu trời bắt đầu đổi màu trở nên âm u, thì tôi đi cùng một y tá ra ngoài. Những lúc bình thường, thỉnh thoảng họ sẽ đánh thức tôi dậy, bắt đầu hỏi những câu hỏi ngắn gọn mà tôi đã trả lời đến phát ngán, và cũng chẳng buồn trả lời nữa.

Cái căn phòng màu trắng thoang thoang mùi thuốc này đang khiến tôi mất dần nhận thức về thời gian.

- “Con ở đây được bao lâu rồi mẹ?”

- “Gần 2 tuần rồi.”

Mẹ tôi ngồi bên cạnh, bà đang cẩn thận cắt trái cây cho tôi. Giọng bà trầm ấm, ôn tồn nhắc nhở tôi ăn. Tôi cũng đã không còn muốn hỏi rằng khi nào thì mình được rời khỏi đây, vì câu trả lời của bà vẫn như mọi khi rằng “Sẽ sớm thôi.”

Tiếng dao gọt khẽ kêu lên lạo xạo, tôi còn nghe thấy tiếng gió thổi nhẹ nhẹ và tiếng rì rào của lá cây.

- “Ba và anh không vào thăm con sao?”

- “...”

- “Mẹ ơi, khi nào ba và anh vào thăm con?”

Tầm mắt tôi vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, nhưng tôi biết gương mặt bà đang khó xử như thế nào.

- “Ba và anh đang bận một số việc, chắc vài ngày nữa sẽ đến.”

- “Con đã nằm đây hơn 2 tuần rồi, ba và anh bận đến mức đó sao?”

Đáp lại tôi chỉ có sự im lặng và tiếng dao gọt trái cây. Tôi chợt phát ra tiếng thở dài rồi lơ đãng nhìn vào vô trung, cho tới tận lúc ánh sáng đổi từ màu trắng sang màu đỏ thẫm, tôi mới ngưng và quay lại nhìn bà.

Tôi biết, tôi lại làm bà khổ tâm nữa rồi. Ngoan ngoãn gì chứ, đối với bà, tôi chỉ là một đứa con hư, khó nuôi khó dạy.

Hơn một tuần nay, ngày nào bà cũng đến thăm tôi, lúc thì nấu đồ ăn mang theo, lúc thì gọt trái cây rồi ngồi bên cạnh cho tới hết giờ thăm bệnh. Mấy ngày đầu, tôi có rất nhiều câu hỏi và yêu cầu, tôi muốn ra viện, vì nhà tôi cũng không có đủ tiền để chi trả cho một căn phòng riêng trong bệnh viện lâu đến thế, bà bảo rằng tôi đừng lo lắng, bà và ba tôi đã có cách. Tôi khẳng khái đòi một chiếc gương, bà nhẹ nhàng nói rằng gương mặt tôi rất xinh, nhưng chưa nên soi gương bây giờ. Có những ngày tôi chán nản mà ngủ

gục, bà đến thấy tôi chìm vào giấc mộng thì chẳng nỡ đánh thức, rồi đành lủi thủi quay về nhà. Tôi chẳng những không thấy tội lỗi, mà còn cảm thấy vui vẻ hơn phần nào. Tại sao vậy? Có lẽ nào tôi đang trách móc bà vì những gì đã xảy ra với tôi. Nếu thật là như vậy, thì tôi đúng là một đứa con tồi tệ.

Trước khi trời tối hẳn, bà xách giỏ đi về, nói rằng có việc bận, dặn dò tôi cẩn thận về việc tôi cần phải nghỉ ngơi. Tôi không chào bà, không gật đầu, cũng chẳng nhúc nhích. Cơ thể của tôi cứ thể thích ứng với không khí uể oải ở đây, đến cả việc suy nghĩ mà tôi cũng lười. Khi ánh sáng của bầu trời vừa vụt tắt, cũng là lúc tôi chìm sâu vào giấc ngủ.

Tôi mơ rất nhiều, đặc biệt là dạo gần đây. Mỗi giấc mơ đều rất ngắn, đều rất kì lạ, đều khiến đầu tôi đau mỗi khi tỉnh dậy. Có lúc tôi mơ thấy một khung cảnh mờ nhạt, mọi thứ như bị ai đó xóa đi nhưng vẫn nhòa bởi dấu mực, ngoại trừ một con mèo đen. Con mèo nhìn tôi, tôi cũng nhìn chăm chăm lại nó, và cho đến khi nó chớp mắt cũng là lúc tôi tỉnh giấc. Giấc mơ khiến tôi khó chịu có lẽ là giấc mơ về con đường dài vô tận và hai hàng cây gai bên đường, tôi cứ đi mãi, đi mãi trong giấc mơ đấy, tôi té, khó thở, nhưng tôi vẫn đứng dậy và tiếp tục bước đi. Cho đến khi tôi quay đầu nhìn lại con đường mình đã đi nhuộm màu đen của máu, tôi mới tỉnh giấc.

Lúc này đây, tôi đang ngồi cạnh một chiếc piano không rõ hình thù, không phải ba chân mà cũng chẳng phải bốn, nó cứ méo xẹo, rồi lúc ẩn lúc hiện. Các ngón tay tôi vô thức bấm từ từ từng nốt một, chậm rãi tròn đều từng phím. Nhưng chẳng có phím nào đúng cao độ, lúc cao lúc thấp, lúc lại có tiếng cọt kẹt. Tôi thấy bàn tay của mình vẫn tiếp tục bấm mặc dù lý trí kêu tôi dừng lại. Bất chợt những vết nứt bắt đầu xuất hiện trên cây piano, và cả trên hai đôi bàn tay tôi. Nó cứ lan rộng, rồi nứt, rồi cuối cùng là đổ vỡ, chỉ để lại trước mắt tôi một khoảng không trống rỗng.

Cái khoảng không sâu hun hút ấy khiến tôi sợ hãi đến cùng cực.

Tôi chợt tỉnh giấc, miệng mở to thở gấp, tôi còn cảm nhận được mùi mẩn mẫn từ mồ hôi của chính mình.

- “Phương, cậu có sao không?”

Trước mắt tôi là một khuôn mặt lơ mơ, nhưng cổ họng bỗng hơi nghẹn, tôi vội quay sang hướng khác liên tục ho.

- “Ai vậy?”

- “Là tớ, Bon đây.”

Một mỗi vì cái tầm nhìn nhòa nhoẹt, tôi đưa tay lên vuốt mắt, nhưng lại quên mất rằng lòng bàn tay của mình đang được băng bó mà khiến nó cọ xát với da mặt.

Còn Bon, Bon làm gì ở đây? Làm sao cậu ấy tới đây được.

Bon nhìn vào mắt tôi, tôi bây giờ đã thấy rõ cái vẻ mặt lo lắng của cậu ấy. Miệng cậu ấy khê mở như muốn nói điều gì đó, nhưng lại dừng lại giữa chừng.

- “Để tớ lấy nước cho cậu.”

Cậu ấy rót nước rất nhanh, vì dù gì thì bình nước cũng ở bên cạnh tôi, rồi từ tốn đỡ tôi dậy. Bàn tay to lớn của cậu ấy giữ lấy ly nước nâng trước mặt tôi.

Nước bên trong chiếc ly lấp lánh, khê chao đảo, chỉ nhìn nó thôi cũng đủ khiến tôi cảm thấy chóng mặt. Từ bao giờ mà cơ thể tôi đã trở nên yếu đuối đến thế.

- “Cậu đặt ly nước xuống kia rồi đi về đi.”

Không đợi câu trả lời, tôi nằm xuống và kéo chăn quá đầu: - “Cậu khiến tôi thức giấc.”

Tôi không biết gương mặt Bon lúc này trông thế nào hay cậu ấy có tức giận không, mà tôi cũng chẳng quan tâm, tôi không muốn nhìn thấy cậu ấy, không muốn thấy ai, và cũng không muốn ai thấy tôi lúc này.

Vài phút sau đó, tôi nghe tiếng cửa đóng nhẹ nhàng, tôi khẳng định rằng Bon đã rời đi. Bỗng, tôi muốn khóc, tôi lại cảm thấy buồn, tôi cứ tự gây ra mọi chuyện, rồi tự mâu thuẫn.

Mà vừa rồi có phải Bon thật hay không, tôi cũng không biết, mà cũng chẳng có cách nào biết. Có một điều tôi khá chắc chắn, đó là tôi bị điên, bị hoang tưởng, ai biết được là Bon thực sự đến, là mẹ tôi đã ngồi bên cạnh. Tôi cảm thấy mọi sự vật xung quanh thật không thực. Rồi đến sự tồn tại của chính bản thân tôi cũng rất mờ ảo.

Tiếng cánh của côn trùng bay lại vang lên, tôi mặc kệ chúng và dần chìm vào giấc ngủ.

18. Chương 18: Bước Thứ Bảy

Ngày thứ 20

Cái thế giới này đối với tôi đúng là quá đổi nhàm chán, ăn hay uống, thức hay ngủ, ồn ào hay tĩnh lặng cũng đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hàng mi của tôi khẽ mở và cái ánh sáng len lỏi vào khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi cũng đã ngủ quá nhiều trong những ngày gần đây. Mọi thứ vẫn như cũ, vẫn cái màu trắng trống rỗng, vẫn mùi gió ẩm mang theo chút hương đất.

- “Vẫn ở đây à?”

- “Ừ, tớ sẽ đến mỗi ngày.”

Kể từ đầu mà tôi từng gọi là bạn ấy, cứ đến đây mỗi ngày, cứ cứ đầu đến mức tôi cũng chẳng muốn tốn sức để đuổi nữa. Cơ thể ốm yếu của tôi, hay cái gương mặt đầy vết sẹo, hay hai cánh tay thương tích này đáng nhìn đến vậy sao. Nhân lúc nói về ngoại hình, họ vẫn chưa chịu đưa gương cho tôi, chắc họ sợ sau khi nhìn thấy bản thân, tôi lại lăn ra ngất vì sốc. Ngớ ngẩn thật, cơ thể này là của tôi nên tôi mới hình là người biết rõ nhất. Vả lại, tôi cũng chỉ muốn xem tóc mình dài tới đâu rồi, nó hơi vương vãi nên có lẽ đã tới lúc nên được cắt đi.

- “Cứ đến đây mãi như vậy, không thấy chán sao?”

- “Không.”

Tôi nhắm mắt, mở mắt ra, tựa đầu vào gối rồi lại nhắm mắt. Có thể cậu ta cứ đầu nhưng không phiền phức, có giọng ai đó ở đây vẫn tốt hơn là không có gì. Hơn nữa, mẹ tôi cũng có người để nói chuyện mỗi khi bà phải vác cái thân xác khổ sở ấy đến đây.

- “Lấy cho tôi một cái gương.”

- “...”

Mắt tôi nhìn thẳng vào đôi mắt nao núng ấy, cậu ta vẫn phong độ như mọi khi, vẫn cái vẻ điển trai, cao ráo, mạnh mẽ đó, trong khi tôi đã trở nên yếu đuối đến mức này.

- “Không làm được sao? Hay cậu không tin tôi?”

Mà bây giờ thì có ai tin tôi cơ chứ, tôi cũng chẳng nói thêm nữa. Bỗng cậu ta đứng bật dậy, đi đâu đó rồi quay trở lại với một chiếc gương cầm tay làm bằng gỗ. “Lấy thật sao?”

- “Cậu...”

Bàn tay to lớn ấy khẽ siết chặt, cậu ấy không dám ngẩng đầu nhìn tôi làm mái tóc nâu đen rũ rượi.

- “Mít, bà trông xinh lắm...”

Tôi ghét cái dáng vẻ cúi đầu và tôi ghét cả cái giọng nói trầm ấm đó, từ lâu cậu ta đã biết rằng đứa trẻ trông có vẻ cứng rắn như tôi sẽ dễ dàng tha thứ mọi chuyện khi thấy cái bộ dạng đáng thương đó, nó càng làm tôi chẳng thể nổi giận được. Tôi chìa bàn tay phải bị băng một nửa ra phía trước rồi hạ giọng: - “Đưa nó cho tôi.”

Không biết bằng cách nào mà cậu ta có thể vào đây được, trong khi chẳng một ai khóa ngoại trừ mẹ tôi được vào thăm, có lẽ họ sợ tôi bị kích động. Kỳ lạ, nhưng cậu ta cũng không đến nỗi vô dụng.

Tóc tôi đúng là hơi dài ra rồi, hôm nào đây phải nhờ chị y tá cho mượn cây kéo, à không, họ sẽ không đưa tôi vật nào sắc nhọn như thế, có lẽ tôi nên nhờ thằng chị ấy cắt tóc cho tôi. Còn về khuôn mặt thì đúng như dự đoán, vết sẹo trên trán dài và lõm ra, mà trái của tôi vẫn còn đang được băng bó, lúc gỡ ra có khi trông còn tệ hơn cả trán. Sở dĩ các vết thương cứ tiếp tục xuất hiện là vì mỗi khi các bác sĩ không có mặt và tâm lý tôi trở nên bất ổn, tôi lại tự gây ra cho mình. Tôi dùng thủy tinh, bút chì, dây truyền nước, và khi họ đã cách ly những thứ đó ra ngoài tầm với của tôi, thì tôi lại dùng răng và móng tay. Những ký ức về việc tự hành hạ bản thân cứ thế biến mất một cách vô cùng tiện lợi, những lần đầu nghe bác sĩ giải thích tôi còn chối bay chối biến, về sau chị biết ngậm miệng rồi cười cho qua.

Gương mặt hốc hác này, chẳng phải là điều tôi hằng mong ước sao, tôi đã luôn cố để giảm cân, mà sao nó chẳng đẹp chút nào, xấu xí quá. Sao mắt tôi trông tê dại đến thế, tôi có làm gì ngoài việc ngủ đâu. Khó hiểu thật.

Ngày thứ 22

Hôm nay nóng nực, mà trời thì cứ như muốn đổ mưa, thời tiết đúng là khó chịu thật. Cũng không sao, tôi đã bắt đầu làm quen với việc phải nằm trên cái giường này, bình phẩm về thời tiết bây giờ chỉ là một trong những thú vui nhất thời mà thôi.

Cạch.

Cậu ta lại đến, hôm nay có muộn hơn mọi ngày. Tôi nghe thấy tiếng thở nặng nề với những giọt mồ hôi lấm đẫm trên gương mặt, chắc hôm nay mới tập xong, vậy mà cũng cố gắng lết đến đây, cậu ta làm vậy thì được gì cơ chứ?

- “Nè, tôi muốn ra ngoài.”

- “Để tớ gọi y tá.”

- “Không cần, cậu đưa tôi ra.”

Chẳng phân nào thêm câu nào, cậu ấy cứ lúi thủi quay đi lấy xe lăn, rồi rất cẩn thận bế tôi đặt vào chiếc xe lăn.

- “Cậu... nhẹ quá.”

- “Là khen à? Cảm ơn.”

Nhẹ cũng phải, tôi có ăn gì mấy đâu, chỉ cần có tí mùi thịt trong đồ ăn là cơ thể tôi tự động phản ứng, khiến tôi ới hết mọi thứ ra ngoài. Có khi vì cơ thể này vô dụng quá, nên trong vô thức tôi đã tự làm mình bị thương để trừng phạt nó cũng nên.

Không khí đúng là rất khó chịu, nó nóng bức nhưng ẩm ướt, mùa xuân gì cơ chứ, hoa nào đua nở nếu cứ nóng và ẩm ướt thế này. Còn cậu ta thì vẫn cứ im lặng, chậm chậm đẩy tôi đi mà không hé nửa lời. Đúng là ngoan ngoãn, nghe lời, đúng là dễ bảo.

Bất chợt tôi muốn đứng lên rồi vội ra hiệu cho cậu ta dừng lại. Thấy tôi đột ngột có ý định di chuyển bằng đôi chân của chính mình, cậu ấy vội lao lại đỡ tôi, cái gương mặt ấy trông vô cùng hoảng hốt. Tôi mặc kệ, cứ thế nhấc chân bước đi bước đầu tiên. Bàn chân vừa chạm xuống đất, tôi đã cảm thấy mọi thứ trở nên mềm nhũn và chân tôi tê như bị hàng chục mũi kim đâm vào. Bước thứ hai làm tôi đau, bước thứ ba khiến tôi lảo đảo, và tôi đã phải bỏ cuộc vì cạn sức ở bước thứ bảy.

19. Chương 19: Tự Sát Không Thành

“Chán thật.”

“Cũng chẳng muốn nhúc nhích nữa.”

“Nằm đây mãi cũng đâu có tệ, có người cho ăn, cho mặc, còn có chỗ ngủ.”

“Đáng ra mà nói, tôi là một con người có lẽ sống khá tích cực đó chứ, mà hình như chẳng có ai công nhận.”

Tôi nhào người ngồi dậy để thoát khỏi những cái suy nghĩ cứ ngẫu nhiên xuất hiện trong đầu tôi một cách mệt mỏi. Miệng tôi khê nuốt chút vị đắng trong lưỡi và sự khô rát ở cuống họng.

- “Con chào mẹ.”

Nổi bật lên những làn da nhăn nheo kia là đôi mắt đã đầm nước, dù đã vội quay đi nhưng bà vẫn không giấu được cái vẻ thất thần ấy. Nhìn cái hình dáng đáng thương ấy mà tôi cũng chỉ biết cười nhẹ rồi xem như chưa từng thấy gì.

- “Mít, à không... Phương, mẹ có chuyện cần nói với con.”

Với tay lấy một quả táo, không cần gọt vỏ, tôi cứ thế cho vào miệng nhai ngon lành. Chẳng thèm giữ ý giữ tứ gì nữa, tôi cứ để cái tiếng nhai giòn tan ấy lọt ra ngoài. Nắng hôm nay vàng và ấm ghê, chắc đã đến lúc gió đông trở về rồi.

- “Vâng, nhưng con nghĩ là con đã biết chuyện mẹ muốn nói với con rồi.”

Tôi đúng thật là một đứa con bất hiếu, chỉ toàn biết làm mẹ thêm buồn khổ.

- “Con đi cũng được, nhưng trước lúc đó con muốn gặp anh hai.”

Mẹ của Phương nghe thấy tiếng chuông, vội lật đật chạy ra mở cửa thì thấy một cậu con trai mặc áo sơ mi trắng học sinh đã ướt sũng, đứng thất thần dưới cơn mưa nặng hạt.

Nước mưa trượt qua tóc cậu rồi rơi xuống, làm ướt sũng cả chiếc áo trắng. Cậu lên tiếng, giọng khản đặc:

- “Bác ơi, Mít ở đâu vậy?”

Mẹ của Phương giật khi nhìn thấy Tuấn, bà vội vã chạy ra kéo tay cậu bé vào trong.

- “Tại sao lại đi dưới mưa như vậy, mau vào nhà đi Tuấn.”

- “Bác ơi, bác đừng giấu cháu, Mít đâu rồi? Sao cậu ấy lại nghỉ học?”

Câu hỏi ấy làm mẹ Phương sững người, môi bà mấp máy không rõ lời: “Dù sao đi nữa thì cũng vào nhà đi đã.”

Choàng trên vai một chiếc khăn bông, Tuấn đến tận lúc này mới nhận ra cái hành động bộc phát của mình rất đáng xấu hổ.

- “Mít có ở nhà không ạ?”

Mẹ Phương lúc này cũng chỉ biết thở dài, chuyện có giấu kỹ đến mấy thì cũng có ngày lòi ra, nhưng bà chỉ không muốn nó vỡ lở sớm đến vậy.

- “Không, con bé không có ở nhà. Nó hiện đang ở bệnh viện.”

- “Bệnh viện sao?”

- “Ừ, nhưng con bé vẫn ổn, cháu đừng lo quá.”

Những giọt nước mưa còn đọng lại trên tóc cậu khê trượt theo làn tóc nâu đen, thấm dần vào chiếc khăn bông khiến đầu cậu trở nên thật nặng nề.

- “Vậy thì tại sao đến một lời cũng không...”

Câu thì thầm ấy không được lọt vào tai của mẹ Phương, bà hít một hơi rồi đan hai tay vào nhau, nhẹ nhàng giải thích.

- “Phương hiện tại chưa nên gặp ai cả, nên nếu cháu muốn gặp con gái bác thì phải chờ lúc khác.”

- “Bạn ấy bị bệnh gì vậy ạ?”

- “Chỉ là cảm xoàng thôi.”

Đúng là dối trá, cậu muốn hét lên rằng cậu muốn biết sự thật, nhưng làm như vậy thì cũng chẳng có ích gì khi người phụ nữ trước mặt cậu đã chắc tâm bưng bít mọi chuyện.

- “Không, không phải như vậy đâu.”

Tiếng nói vọng từ phía sau khiến Tuấn vội vàng quay đầu lại, người đứng ở đó là một cô gái mặc đồng phục cùng trường với mác tóc dài ngang lưng, trên tay cô cầm một chiếc túi da đã sờn màu.

- “Như! Cháu đến từ bao giờ?”

- “Cháu gọi hoài mà không thấy ai ra mở cửa, chắc tại mưa to quá, nên cháu đã mở cửa vào luôn. Cháu xin lỗi bác nhé.”

Ánh mắt của Như lướt qua người Tuấn rồi cô gái nhỏ nhắn ấy cứ thế tự nhiên tiến thẳng đến chỗ mẹ Phương.

- “Cháu mang giấy tờ của nhà trường gửi đến cho bác.”

- “À, cảm ơn cháu.”

Câu nói của mẹ Phương còn chưa dứt, Như đã ngồi xuống ghế rồi thoải mái tự rót nước vào cốc của mình.

- “Tuấn đó hả? Đến chơi lâu chưa? Đã moi được thông tin gì chưa?”

- “Cháu...!”

- “Ừa, chứ không phải cậu ta đến hỏi thăm về Phương ă?”

- “Tôi đến để tìm Phương.” –Tuấn quả quyết trả lời.

Nhìn cậu trai con đang ướt nhem do đội mưa, Như phì cười.

- “Đừng phí tâm hỏi bác ấy, bác ấy sẽ chẳng hé môi câu nào đâu.”

- “Như! Sao cháu lại hồn hào như vậy!”

Vì qua tức giận, bà bỗng chốc bật dậy ngồi thẳng người, môi bà mím lại ngăn không cho mình quá lời.

- “Giờ bác mới biết ă, Phương chơi với cháu suốt từ đầu năm lớp 10 đấy. Mà con đây vẫn ngoan phết nhỉ?”

Tiếng mưa rầm trời bên ngoài khiến cho độ ẩm trong căn phòng tăng lên, càng khiến Tuấn trở nên khó chịu hơn. Hai bàn tay của cậu nắm thật chặt với nhau đến mức gân xanh cũng đã nổi lên, nhưng giọng nói lại rất từ tốn.

- “Thưa bác. chuyện gì đã xảy ra với Phương vậy?”

- “Con bé... nó chỉ bị sốc tâm lý một lúc. Không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Sốc tâm lý?” Bà ấy đang muốn ám chỉ điều gì, tại sao không nói cho rõ ràng? Điều này khiến cậu sắp phát điên lên đi rồi. Mít mạnh mẽ và hay cười của cậu mà bị sốc tâm lý sao, đang nói về cái chuyện nực cười gì vậy?

- Ha ha, đã hơn 1 tuần rồi mà bác cũng không dùng từ ngữ chính xác để nói về chuyện đã xảy ra sao? Ít nhất thì bác cũng có thể google mà. Thôi để tôi nói cho cậu nghe nhé.”

- “Như!”

Không hề để tâm đến bác gái yếu đuối bên cạnh đang làm vẻ mặt cầu xin cô im lặng, Như cứ thế tiếp tục, trên môi không hề giấu đi nụ cười ranh mãnh.

- “Phương nhập viện vì...”

- “Như! Cháu im ngay cho bác”

Những lời tiếp theo của Như làm tim Tuấn trở nên đau thắt, bên trong trái tim cậu dường như có một nỗi buồn bất tận đang dần gặm nhấm lấy thể xác.

...

..

.

“Tự sát không thành”

“ – Ông có từng nghe chuyện về con quái vật hút người không?

- Quái vật hút người?

- Ủ, là thay vị ăn thịt thì con quái vật này chỉ hút người.

Đó là vào ngày mà khi tuyết còn chưa bắt đầu rơi, Phương vừa uống lon cà phê, vừa kể cho tôi nghe một câu chuyện thần thoại tại nhà cô ấy.

- Truyện bắt đầu từ việc hai người làng phương Bắc mất tích, và người ta nhìn thấy người thứ ba bị con quái vật nuốt mất.

Câu chuyện đó bắt đầu thu hút sự tò mò của tôi, tôi bỏ cuốn truyện xuống và tập trung nghe ngóng.

- Vậy họ có tiêu diệt được con quái vật đó không?

- Vấn đề là ở chỗ mỗi người thấy con quái vật theo một cách khác nhau, có người nói nó hình đầu trâu mặt ngựa, người thì bảo trông như quỷ satan, kẻ khác đinh ninh rằng đó là một đám sương mờ bí ẩn. Quá nhiều thông tin đáng ngờ nên quân lính triều đình cũng không biết dựa vào đâu để truy tìm.

- Vậy là họ bó tay sao?

Phương đột nhiên bật cười, cô ấy ngẩng cao cổ nốc cạn lon cà phê.

- Không, họ đã bắt và thiêu cháy sau khi nó giết hơn nửa dân số dân làng.

Tôi bất chợt rung mình: -Câu chuyện đáng sợ.

- Không không, đây mới là phần đáng sợ nhất, sáng hôm sau khi thiêu cháy con quái vật đó, họ nhìn thấy những dân làng từng bị nó giết sống lại và sinh hoạt bình thường. Khi hỏi thì họ bảo rằng không hề có con quái vật và họ cũng chẳng hề nhớ tới việc nhờ vả quân triều đình.

Câu chuyện đó khiến tôi lặng người một lúc lâu, còn Phương thì đã quay trở lại chơi game tự lúc nào.

- Là hồi sinh hay ảo giác? Không đúng, phải là quay ngược thời gian.

- Ha ha, cái nào cũng có lý cả.

Cái cô bạn này nhiều khi gây ức chế quá, kể ra một câu chuyện khiến tôi tò mò xong lại ngồi ung dung chơi game.

- Vậy rốt cuộc câu chuyện này có ý nghĩa gì?

- Ông đoán thử xem.”

20. Chương 20: Trùng Phạt

Đồng hồ đã điểm đúng 14 giờ nhưng tôi vẫn chưa thấy bóng dáng của anh hai, mọi khi anh ấy là người rất đúng giờ.

Các ngón tay của tôi vẫn ve lọn tóc ngắn xơ xác, sau khi xuất viện chắc tôi phải mua một bộ dầu xả chăm sóc tóc một thời gian. Cơ thể tôi cứ thế tự ngân nga đoạn nhạc một cách rời rạc được chiếu trong bộ drama mà các y tá trong bệnh viện hay xem. Hôm nay bầu trời âm u quá, có lẽ sẽ mưa to rồi, chợt một con bọ cánh cứng đậu trên thành cửa sổ làm đứt quãng những suy nghĩ băng quơ của tôi.

“Hôm nay sẽ mưa, mưa rất to.”

Cộc cộc

- “Anh vào nhé?”

Anh trai tôi nhẹ đẩy cửa tiến vào căn phòng. Chiếc áo khoác nâu mà anh từng rất tự hào nay đã được thay bằng vải bông màu xám, gương mặt anh trông vẫn thư sinh như mọi khi, chỉ duy cánh tay anh bắt đầu xuất hiện những vết trầy xước.

- “Xin lỗi, anh đến trễ.”

- “Không sao, cũng lâu lắm rồi mới được gặp anh.”

Tôi đáp lại anh hai bằng một nụ cười, rồi nhắc anh rằng trên bàn vẫn còn táo. Một lần nữa, tôi hít lấy một hơi thật sâu sắp xếp các dữ kiện trong đầu, và chắc chắn tôi sẽ không để thiếu một ý nào.

- “Trông em căng thẳng quá đấy.”

Anh đưa tôi những miếng táo đã được gọt trên chiếc đĩa, tôi cũng chẳng có lí do gì mà từ chối nên cứ thế bốc ăn thôi. Bất chợt tiếng gió tạt vào cửa sổ làm tôi giật mình, nó làm tấm rèm bay phấp phật. Thấy thế, anh hai vội vã đóng cửa sổ lại. Đến tận lúc đó, tôi mới thấy vết sẹo sau gáy anh.

- “Hôm đó... trời trông cũng như thế này, nhưng lại không mưa.”

Tôi cảm nhận thấy sự gượng gạo trên khắp cơ thể anh, gương mặt anh gần như đanh lại.

- “Ừ.”

- “Anh hai đừng như thế, không người ta lại nghĩ rằng em đang dẫn anh đến bước đường cùng.”

Gương mặt anh giãn ra, đôi mắt đen hun hút ấy nhìn thẳng vào mắt tôi khiến tôi không tự chủ được mà bật cười.

- “Sao lại cười?”

- “Không, em chỉ không nghĩ rằng anh vẫn có thể nhìn thẳng vào em.”

- “Ừ, chính anh cũng không ngờ.”

- “Em có làm anh bất ngờ không? Khi lại nhờ mẹ sắp xếp cho em và anh nói chuyện như thế này.”

Hai bàn tay to lớn của anh hai đan vào nhau, gương mặt anh trở nên buồn rầu và khẽ cúi xuống.

- “Không, anh em mình sớm muộn gì cũng cần nói chuyện nghiêm túc với nhau.”

Chẳng phải là hoàn hảo lắm sao anh hai? Khi mà ông trời đã ưu ái cho buổi nói chuyện này một thời tiết như thế, một bầu không khí thích hợp đến vậy để tôi và anh hai có thể cùng ngồi ở đây và nhớ về cái ngày giống đáng ra không nên tồn tại hai năm về trước.

“Chỉ có thánh thần và tôi mới biết sự việc bắt đầu vào ngày đầu năm mới, tại ngay bờ hồ trong trung tâm thành phố. Giữa lòng người đông đúc và cái không khí náo nhiệt của ngày lễ, anh hai tôi lần đầu tiên sử dụng thứ chất kích thích của ác quỷ - cocaine.

Khi tôi hỏi tại sao anh lại làm thế, anh cười hiền và bảo rằng chỉ là do áp lực học tập, anh sẽ chỉ dùng nó vào những ngày cuối tuần để giải tỏa căng thẳng. Tôi đã quá hiểu những lời biện hộ sáo rỗng cốt chỉ để tôi im miệng.

Vào thời điểm đó cả ba và mẹ tôi đều đi làm, tôi chỉ có thể lén gọi điện và thông báo cho họ. Cả hai người khi nghe xong câu chuyện thì đều tức giận và tức tốc quay về.

Nhưng chỉ ngay tối hôm đó, ba vào phòng và nói chuyện riêng với tôi. Tôi đã lập tức nổi nóng ngay sau câu hỏi của ông.

- “Con có chắc là anh con dùng cocaine không?”

- “Nghĩa là sao? Ba không tin con?”

- “Ý ba không phải là như vậy, anh con nói rằng con chỉ hiểu nhầm thôi.”

Hôm đó cũng là hôm đầu tiên tôi và ba cãi nhau lớn đến vậy, mà tôi lại là người lớn tiếng trước.

- “Cocain là một thứ rất nguy hiểm, con không thể mắt nhắm mắt mở mà nói bậy bạ được.”

- “Con không nói bậy bạ, ba không tin con thì thôi. Cứ để mặc anh hai như vậy đi.”

Bồng bột, tôi lúc đó chỉ muốn mặc kệ mọi thứ, rồi khi mọi chuyện vỡ lở ra sẽ là lúc mà mọi người công nhận là tôi đúng, anh hai mới là người có lỗi.

Kể ra thì anh hai khá thông minh, và ba mẹ tôi thì luôn đi vắng nên mọi chuyện vẫn trôi chảy, cho đến hơn một tháng sau, vào cái ngày giông, hoàng hôn đỏ rực, và tiếng chim mòng rít khắp nơi.

- “Mít này, em đi cùng anh hai đến khu bên kia lấy đồ phát.”

- “Đồ gì thế?”

- “Bác Tư gửi cho nhà mình mấy hộp bánh, một mình anh sợ không mang hết, mà xe thì hỏng mất rồi.

Đạo gần đây do luyện thi đại học, dáng vẻ anh hai trông vô cùng tiêu tụy, nhưng tôi vẫn lưỡng lự vì sau chuyện lần trước, chúng tôi chưa hề giảng hòa.

Anh chợt phì cười.

- “Yên tâm đi, anh hai không bắt em xách nặng đâu.”

Chúng tôi quyết định đi sớm vì để lâu hơn nữa sợ gió mạnh, lúc đấy thì bánh bay đi mất.

Giữa khu phố thực phẩm tấp nập, anh dẫn tôi vào một con hẻm nhỏ, nơi mà những chiếc xe cũ bị bỏ lê góc đường, người đi thì thưa thớt, mà các cửa hàng thì không hề mở cửa.

Đường đi càng ngày càng hẹp và hoàng hôn đỏ rực ấy đã tắt ngấm từ lúc nào.

- “Anh hai, anh đang đi đâu vậy?”

Khi tôi nhận ra nơi chúng tôi đang tới, nhận ra mục đích của anh hai và sự ngu dốt của chính mình, thì cũng là lúc cái thế giới thuần khiết của tôi nhuộm máu.

Bất chợt hai tên đàn ông bặm trợn xuất hiện chặn đường chúng tôi, và anh hai thì chào hỏi họ như những người thân quen. Tôi bắt đầu sợ hãi. Phải, và chuyện đó đã đến.

Trước lúc bị hai thanh niên kia lôi đi, tôi gào thét, cào cấu lấy cổ họng

.

- “Anh hai! Đừng bán em!”

- “Em xin anh, em sẽ nghe lời, em sẽ không bao giờ mách lẻo với bố mẹ nữa.”

- “Anh hai, em cầu xin anh! Cứu em với.”

Chất nhờn từ mũi tràn xuống cổ họng khiến tôi nghẹn lại, tôi không thở được, tầm nhìn nhòe đi vì nước mắt.

- “Cứu! Cứu em!”

Chúng mang tôi đến một căn nhà lợp mái tôn hôi hám, tôi thậm chí còn có thể thấy ống tiêm lẫn lóc trong góc nhà. Không kiềm chế được, chúng bắt đầu làm chuyện đồi bại, tôi cảm nhận được sự thô ráp trên ngực và môi. Tôi vùng vẫy, cắn trả và gào thét. Tưởng như đã có thể bỏ chạy thì tay tôi bị nắm và giựt lại. Một lần nữa, chúng ném tôi vào tường. Sau cú ném đó, hai tai tôi trở nên ù lòa, từng tế bào một gào khóc vì đau đớn. Bọn chúng đánh vào chân tôi thật mạnh rồi dùng dây xích cột cái. Trước lúc ngắt đi, môi tôi vẫn mấp máy cầu xin bọn chúng.

“Ôi Thành Thần, xin hãy giết chết bọn chúng đi.”

“Cầu xin người hãy để người trần được tắm máu của chúng.”

Ôi Thánh Thần, chịu đựng sự nhục nhã đến tột cùng.

Cầu xin người hãy để con được chết đi.”

Tôi tỉnh lại ở bệnh viện, bên cạnh người thân, trong một cái nắng ấm. Mẹ ôm tôi khóc nức, gương mặt của ba trông vô cùng hốc hác và ân hận.

Họ nói rằng anh tôi vì nghiện ma túy, mất kiểm soát mà bị bọn buôn thuốc dụ bán tôi, rồi cũng vì hối hận mà gọi cảnh sát. Họ cũng nói rằng tôi không sao, chưa có chuyện gì xảy ra, cảnh sát đã đến kịp thời.”

- “Lúc đó em đã luôn tự đặt câu hỏi rằng vì lý do gì mà anh vẫn vô sự. Rồi mới ngỡ ra rằng ba đã luôn tìm cách bao che cho anh.”

Tôi chỉ thấy đáng vẻ rũ rượi của anh hai ngồi bên cạnh. Anh ấy không nói, cũng không có bất kỳ hành động nào. Trông anh thật nhỏ bé, thật đáng thương.

- “Anh có biết vì sao em đã không làm lớn chuyện không?”

- “Vì mẹ sao?”

- “Phải, lúc đầu là vì mẹ.”

Anh khẽ ngẩng đầu, sau đó lại vội quay đi khi ánh mắt của hai chúng tôi vô tình chạm nhau.

- “Lần đầu tiên mẹ quỳ xuống cầu xin em, không nước mắt, không hối thúc và bằng một giọng khản đặc chân thành.”

Tôi nhào người về phía tai anh và thì thầm thật chậm rãi.

- “”Cầu xin con, xin hãy để chuyện này là bí mật của gia đình, vì ba, vì anh, và vì cả con nữa. Hãy tiếp tục sống như chưa có chuyện gì xảy ra.””

Nghẹn ngào. Anh hai như muốn nói gì đó nhưng lại không thể. Tôi biết, khó chịu lắm đúng không?

- “Em cũng đã từng nghĩ rằng ba lúc nào cũng bên cạnh vực cho anh, nhưng không, ông đã luôn là người cố gắng nhiều nhất để bảo vệ em.”

Trong ký ức thuở bé, ba là người trầm tính, ít nói và rất trách nhiệm. Có một lần ông vì chơi bài với bạn mà đến trường đón muộn, khiến tôi suýt nữa thì lạc. Từ đó, ông đã tự thề với lòng rằng ông sẽ không bao giờ chơi bài nữa.

Chuyện này mà lộ ra ngoài thì tôi còn mặt mũi nào mà nhìn mọi người, tiền đồ của anh trai cũng sẽ từ đó mà đóng lại. Ông cũng đã có tuổi, một lúc nào đó sẽ không thể tiếp tục làm việc được nữa, vậy nên anh tôi cần sớm tốt nghiệp ở trường đại học, nếu không thể lo được cho cả gia đình, thì ít nhất là sẽ đủ để lo cho tôi.

Tay tôi đưa lên vô trung rồi theo trí nhớ lúc còn nhỏ mà vẽ “quỷ hút người.”

- “Ba chưa từng nghĩ rằng em có thể tự mình đứng được trên cuộc đời này nên mới luôn tìm cách bảo vệ em như vậy. Cũng chỉ vì em là con gái, mà con gái thì lúc nào cũng phải phụ thuộc vào đàn ông.”

Tôi tiếp tục mân mê những đường nét trong không trung.

- “Anh lấy giúp em cái ly.”

Nghe lời tôi, anh hai đi lấy một chiếc ly thủy tinh và một bình nước, nhưng trước khi anh kịp rót, tôi đã ngăn anh hai lại.

- “Để em làm.”

Dòng nước cứ thế sóng sánh rơi vào ly nước.

- “Nhưng mà nè, gia đình chúng ta ấy, càng cố gắng hàn gắn, thì mọi chuyện càng trở nên phức tạp.”

Ly nước đã quá đầy, nước trào ra và rơi xuống tay anh hai, tôi tiếp tục đổ nước, dòng nước này như những nỗ lực của chúng tôi trong việc giữ lấy “gia đình”

Giả vờ như anh chưa từng là một con nghiện.

Giả vờ như anh hai chưa từng bán tôi.

Giả vờ như đêm tối chưa hề làm tôi sợ hãi.

Giả vờ như ba mẹ chưa từng cãi nhau.

Nước chỉ ngừng tràn khi mà chiếc bình tôi cầm đã cạn. Anh hai, ngoan ngoãn cầm chiếc ly thủy tinh mặc cho nước tràn, lúc này mới lên tiếng.

- “Anh biết anh đã sai, nhưng những gì anh có thể làm lúc này là hàn gắn nò. Anh biết, anh có xin lỗi đến hàng vạn lần, em cũng sẽ không tha thứ.”

Tôi bất chợt cảm thấy nực cười.

- “Gia đình ta vốn đã là một ly nước đầy rồi, mọi nỗ lực ấy sẽ chỉ trở nên công cốc thôi.”

Người tôi bất chợt hơi run, mắt tôi nhìn về vô trung phía trước.

- “Anh còn nhớ câu truyện “Quỷ hút người” mà bà nội hay kể khi ta còn nhỏ không?”

- “Là câu chuyện về vòng luân hồi?”

- “Phải, anh là người thông minh nên lúc nào cũng hiểu ra ý nghĩa của những câu truyện ngụ ngôn trước em.”

- “Không, anh chưa hề hiểu nó.”

Tôi mỉm cười, lắng tai nghe lấy chút gió đông thổi.

- “Anh hiểu nó, anh chỉ là không muốn chấp nhận nó thôi.”

- “Nếu vậy...thì nó có liên quan gì?”

Ôi người anh trai vốn thông minh, tài giỏi của tôi sao lại đột ngột trở nên ngu ngốc thế này.

- “Khi quân lính triều đình nghe về miêu tả của dân làng, mỗi người một khác khiến họ cảm thấy mâu thuẫn, nhưng giết nhầm còn hơn bỏ sót, kết quả là bất kể thứ gì giống với miêu tả đều bị tiêu diệt và tất nhiên, không loại trừ dân làng.”

- “Hơn nữa dân làng bị giết cũng là lúc không còn ai giống với hững cái miêu tả mơ hồ đấy nữa. Cũng là lúc “quỷ hút người” bị tiêu diệt.

- “Nhưng lúc đó một người trong làng đã la lên “Ô, tìm thấy người rồi quỷ hút người!” Ngón tay ấy chỉ vào đám lính cũng là lúc án tử của họ được kết. Người dân tin rằng đám lính ấy chính là quỷ hút người, điều mà vô cùng hợp lý khi mạng của hơn nửa dân làng đã bị họ giết.”

- “Họ có hai lựa chọn, một là bị bêu đầu, hai là từ bỏ danh tính và trở thành người làng cũng đồng nghĩa với việc quỷ hút máu “hồi sinh” những người chết lại cho cả làng.”

Tôi dừng lại, cảm thấy cổ họng đang trở nên khô khốc vì lạnh.

- “Vậy là chưa hề có một con quỷ nào?”

- “Không, con quỷ vẫn luôn ở đó, nhưng chưa ai giết được nó.”

- “Vậy con quỷ đó có lẽ nào là ngôi làng?”

Đôi môi tôi tự động nhếch lên cười.

- “Đúng rồi.”

Nghe tới đây, gương mặt của anh tôi chợt trở nên thất thần, anh đưa tay lên xoa lấy thái dương.

Ngôi làng đáng thương, mãi ở trong cái sự lẫn lộn bất tận ấy. Cái sự luân chuyển ấy biến hư ảnh thành thực tại, hồi sinh cái chết thành sự sống, điều khiển mọi thứ trở nên vượt tầm kiểm soát của thời gian.

Thật đáng thương. Càng cố gắng vun đắp, bị kịch lại càng xảy ra.

- “Em chưa thể tha thứ cho anh, nhưng chuyện trong tương lai thì em không thể chắc. Một lúc nào đó chúng ta sẽ có thể nói chuyện với nhau như anh em thực sự, nhưng bây giờ thì không.”

Tôi không nhìn anh hai nữa mà quay về phía cửa sổ. Mới nãy trời còn giông mà bây giờ mây đã tan mở đường cho nắng đến rồi. Hồi còn học mẫu giáo, ba và mẹ hay dẫn hai em chúng tôi ra công viên chơi vào những buổi chiều nắng đẹp như thế này. Tôi còn nhớ có lần trào lưu ăn kem ba màu rất phổ biến, nhưng ba mẹ lại không cho chúng tôi ăn vì sợ hóa chất độc hại, thế là anh hai len lén mua hai cây về cho tôi. Khổ nỗi đường xa nên kem chảy hết lại còn rơi xuống sàn nhà. Mỗi đêm khó ngủ, tôi lén qua phòng anh hai, rồi cả hai đứa ngồi chơi game đến sáng, kết quả là bị mẹ la toí bời. Những kỷ niệm ấy rất khó quên, kỷ niệm về lần đầu hai anh em trốn đi chơi, về lần giấu điểm 0 của anh, về lần anh sừng cò đến trường tôi chỉ vì có tin đồn tôi bị một nhóm bạn chơi xấu.

Tôi biết rằng anh đang khóc, những giọt nước mắt ấy đang lăn dài trên khuôn mặt hốc hác kia. Đôi bàn tay to lớn ấy đang ôm lấy khuôn mặt của anh, nhưng tiếc rằng nó không đủ lớn để ngăn cho dòng lệ tuôn rơi.

- “Em nghe nói chị dâu bị tai nạn, cả đứa nhỏ cũng đã...”

Nước mắt anh rơi rất nhiều, hàm răng của anh nghiến lại thể hiện sự bất lực, đau đớn đến vô cùng tận. Kì lạ thay, bên trong tôi đau âm ỉ, như dòng lệ bên trong

đang khóc thương thay cho chính tôi.

- “Đáng lắm.”

Cổ không cho sự yếu đuối ấy trỗi dậy, tôi nắm chặt bàn tay đến đau nhói.

- “Anh đáng bị trừng phạt.”

Một giọt lệ lạnh thấu tuôn ra, tôi đang khóc cho gia đình tôi chẳng? Tôi không thể tha thứ cho anh hai, càng không thể tha thứ cho ba, lại càng hận mẹ.

Bản thân tôi cũng không đáng để được tha thứ.

- “Cả tôi và anh đều đáng bị trừng phạt.”

Dù mọi chuyện có thay đổi thế nào đi chăng nữa, duy chỉ có một việc là không hề thay đổi:

Tôi đã từng có một gia đình.

21. Chương 21: Khởi Đầu (chương Cuối)

Buổi chiều trước ngày tôi nói chuyện cùng anh hai, Bon đến thăm tôi. Mặc cho những cái hành động vô lí và ích kỷ, Bon vẫn chiều theo ý tôi và chưa hề phản nản. Dù chỉ là những lời than phiền vô cớ, Bon vẫn mỉm cười khi tôi mở lời nói chuyện với cậu ấy.

- Tui ích kỷ như vậy mà ông cũng chịu được sao?

Cu cậu lại cười một cách ngây ngô.

- Bà nói vớ vẩn gì vậy? Bà đâu có ích kỷ.

Nhìn Bon loay hoay gọt trái xoài mà khiến tôi cảm thấy buồn cười, công tử bột trước giờ chắc chưa hề biết đến hình dạng trái xoài trước khi bỏ vỏ đâu. Mà như vậy mới càng đáng yêu.

Đối với tôi, Bon là một người bạn thuở nhỏ, và quan trọng theo nhiều nghĩa. Nếu nói tôi là một người lúc nào cũng tỏ vẻ mạnh mẽ, thì người mà tôi không muốn để lộ cái thân phận yếu đuối ra nhất là Bon. Lúc nhỏ, Bon chính là lí do mà tôi phải gồng mình lên, tạo cho bản thân một vẻ ngoài cứng cỏi. Khi chúng tôi

đi trượt cát cùng nhau, mặc dù tôi sợ chết khiếp nhưng nếu tôi không trượt trước thì cu cậu cũng sẽ đứng ngay đó thôi, và kết quả là tôi bị té nứt xương phải băng bó một tuần.

Giờ đây khi gặp lại, Bon lại là người con trai khác giới đầu tiên mà tôi bị vướng vào lưới tình, quả là khôi hài. Tôi đã luôn muốn trở nên yếu đuối bên cậu ấy như bao người con gái khác khi đối diện trước người mình yêu, nhưng tự chính con tim tôi lại mâu thuẫn, ngăn không cho tôi làm thế.

- Bon, lại đây tui kể cho ông nghe chuyện này.

- Đợi tui gọt xong trái xoài đã.

- Ha ha, để im đó tui gọt còn nhanh hơn.

Cu cậu kéo một chiếc ghế nhựa lại ngồi bên cạnh tôi rồi im lặng ra vẻ nghiêm túc. Tôi cũng chỉ phì cười, mà chỉ sợ rằng sau khi nghe hết câu chuyện này, cậu ấy sẽ chẳng cười với tôi thật lòng như thế nữa.

Tôi kể hết mọi chuyện, về việc anh trai tôi từng nghiện, về việc anh ấy đã bán tôi và tôi bị làm nhục. Tôi kể cho cậu ấy nghe nỗi ám ức và điều luôn làm tôi sợ hãi suốt hai năm qua. Về lí do mà tôi bỏ sự nghiệp bơi lội và bị ám ảnh bởi việc học.

Bon chẳng nói gì nữa, cậu ấy chỉ im lặng lắng nghe. Bỗng, Bon ôm chầm lấy tôi, thì thầm những lời khiến trái tim nhỏ bé này nghẹn lại.

- “Xin lỗi vì đã tui không thể ở bên bà.”

Ngày tôi xuất viện, cũng là ngày mà chỉ có ba mẹ tôi ra đón. Lần đầu tiên thấy ông sau hơn một tháng, lòng tôi cảm thấy xốn xan khó tả. Những gì ông đã làm, dù cho nó có là sai đối với tôi đi chăng nữa, thì ông cũng chỉ cố gắng bảo vệ tôi mà thôi. Tôi ôm ông, trao cho ông những hơi ấm thiết tha nhất.

Sau đó tôi đến nhà tìm gặp Như, con bạn thân này vẫn y đúc như xưa, cả cái thói độc mồm độc miệng nữa.

- Cứ tưởng ra viện xong mặt đầy sẹo, ngó không nổi nữa chứ, mà xem ra cũng không đến nỗi tệ.

Có vẻ như nó vẫn nghĩ rằng người mà ra viện thì thể chất yếu lắm, nên tôi đá nó một cái thật mạnh để chứng minh rằng lập luận đó sai rồi.

Đi bộ cả ngày trời khiến sức lực tôi cạn kiệt, tôi đành nghỉ chân trên chiếc ghế đá gần trường.

- Bà ra viện rồi đó hả?

Ra là Bon, người gì đâu mà thoát ần thoát hiện làm giật hết cả mình.

- Ra rồi, sáng giờ đi loanh quanh khắp nơi, kể một tháng không đến trường cũng nhớ thật.

Ngồi cạnh Bon, tôi cảm nhận được một chút mùi mồ hôi mặn hòa quyện với mùi xà bông, mặt tôi chợt nóng ran. Suy đi tính lại thì Bon cũng đẹp trai ngất trời, nam tính với vợ, lại còn là “crush” của tôi nữa, đồ mặt vậy cũng là cũng chuyện thường tình thôi ha.

- Vậy tuần sau bà tính đi học lại hả?

Trong phút chốc, tâm trí tôi chợt trống rỗng. Phải rồi, có một chuyện tôi chưa nói với cu cậu.

- À, tui sẽ đi học lại, nhưng không phải ở đây, tui sẽ chuyển trường.

- Nghĩa là sao? Sao lại chuyển trường?

Bon đúng là rất biết cách làm tôi trở nên khó xử mà. Tôi vốn định sẽ nói ra mọi chuyện một cách nhẹ nhàng. Trong lúc phân vân, tôi vô thức vén tóc.

- Bon...à không, Tuần cũng biết mà. Tui không ở lại nhà mình được nữa, nên tôi sẽ về quê ở với ông bà nội.

Hai chúng tôi bất chợt đồng loạt im lặng đến mức tiếng thổi lá cây bay cũng rõ mồn một. Tôi biết rằng Bon đang nhìn mình nhưng tôi kiên quyết không quay qua, tôi biết rõ chỉ cần thấy khuôn mặt chân thành đó, tôi sẽ mềm lòng ngay lập tức.

Một hơi ấm gần gũi bao trùm lấy bàn tay tôi, rồi lặng lẽ siết chặt.

- Phương, tui thích bà.

Những lời ấy làm trái tim tôi loạn nhịp, nó gần như đã không nghe thấy lý trí nữa. Mặt tôi đỏ ửng, cùng theo đó là một thứ mặt ngọt chết người lan tỏa khắp cơ thể.

Bon thích tôi, tôi lại không hề hay biết. Sao cậu ấy lại thích tôi, gương mặt tôi có sẹo, tôi bị điên, tôi lại còn rất ích kỷ.

- Chẳng có đứa con trai nào hằng ngày đi đi lại lại trong bệnh viện vì một đứa con gái lạ hoắc hết. Tui làm vậy là có mục đích, là vì tui thích bà.

- Tui thích nhìn thấy bà, nụ cười của bà làm tim tui trật nhịp, ngồi cạnh bà thôi cũng đủ làm tui không yên rồi.

- Tui muốn được chạm vào bà, muốn ôm bà, muốn ở bên cạnh bà nhiều hơn nữa.

Giọng của Tuấn dần trở nên hơi khàn, những lời ấy càng làm tôi xao xuyến hơn.

Tôi cũng thế, cũng muốn được ở bên cạnh, muốn được cười nói, cùng chia sẻ những phút giây quý giá nhất với cậu. Chỉ là giá như... giá như cả hai chúng tôi biết đến tình cảm này sớm hơn một chút.

- Phương, sao bà không nhìn thẳng vào tui?

Bàn tay tôi khẽ run, nó như muốn siết chặt lấy sự ấm áp kia và an ủi nhưng lại không thể làm được. Tôi càng không thể quay lại đối mặt với cậu ấy, nếu tôi thấy gương mặt thân thương ấy, thì tôi sẽ không tự chủ được mà khóc mất.

- Xin lỗi...

Câu trả lời đó có lẽ đã quá đủ cho lời tỏ tình của Bon. Tự tay đã bóp nát trái tim cậu ấy mất rồi. Nhưng tôi cũng đau, đau nhiều lắm.

Bon từ từ buông tay tôi, cậu ấy cũng ghen ngào mà không thể nói lên lời nào. Cả hai chúng tôi cứ thế ngồi im một lúc lâu. Sau khi nằng nặc chiều hai lần, tôi nhìn điện thoại và nhận ra đã tới lúc tôi nên có mặt ở nhà.

- Tui về nhà đây.

Do đứng lên một cách vội vã, tôi loạn choạng suýt té, may thay, Bon đỡ lấy và kéo tay tôi.

- Bà làm sao thế?

- À... là di chứng thôi.

Tôi quên mất rằng cổ chân trái của tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ đi lại như người bình thường được nữa, nó sẽ đau khi trở trời và luôn cần được quan tâm đến.

Nhưng ngoài những việc đó và tôi phải đi chậm lại ra thì cũng không còn phiền hà nào khác.

- Để tui đưa bà về.

Tôi nhanh chóng lắc đầu từ chối.

- Nó không tệ như ông nghĩ đâu. Với cả tôi sẽ phải ở chung với nó cả đời, tập làm quen từ bây giờ vẫn hơn.

Gương mặt Bon trông thật đau buồn. Những đường nét ấy, đôi môi, sống mũi, đôi mắt kia, nó khiến lòng tôi buồn rười rượi. Cơ thể tôi cứ thế tiến tới ôm chặt lấy Bon.

Tôi chắc chắn sẽ không bao giờ quên đi thân hình này, mùi hương này. Sẽ không bao giờ quên được cậu bạn đáng yêu, cũng là một người đàn ông chững chạc, người đã luôn ở bên tôi trong những giây phút tôi tệ. Hai cánh tay mạnh mẽ đang ôm chặt lấy tôi cùng với sự ấm áp này nữa, tất cả tôi sẽ ghi nhớ thật sâu trong trái tim nhỏ bé chỉ vì cậu ấy mà đập liên hồi. "Bon, tui cũng thích ông, thích rất nhiều... rất nhiều."

- Tạm biệt nhé.

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-cua-gai-cho-thang-ban-than>